A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2015. szeptember 24.*

„Állami támogatások — Közszolgálati műsorszolgáltatás — A támogatást a belső piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánító határozat — A dán hatóságok által a TV2/Danmark dán közszolgálati műsorszolgáltató javára végrehajtott támogatás — A közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével összefüggő költségek ellentételezése érdekében nyújtott állami finanszírozás — A támogatás fogalma — Altmark-ítélet”

A T-674/11. sz. ügyben,

a **TV2/Danmark A/S** (székhelye: Odense [Dánia], képviseli: O. Koktvedgaard ügyvéd)

felperesnek,

támogatja:

a **Dán Királyság** (képviselik kezdetben: C. Vang és V. Pasternak Jørgensen, meghatalmazotti minőségben, később: Pasternak Jørgensen, segítője: K. Lundgaard Hansen ügyvéd, és végül: C. Thorning, meghatalmazotti minőségben, segítői: K. Lundgaard Hansen és R. Holdgaard ügyvédek)

beavatkozó fél,

az **Európai Bizottság** (képviselik: B. Stromsky, C. Støvlbæk és U. Nielsen, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

a **Viasat Broadcasting UK Ltd** (székhelye: West Drayton [Egyesült Királyság], képviselik: S. Kalsmose-Hjelmborg és M. Honoré ügyvédek)

beavatkozó fél,

a Dánia által a TV2/Danmark javára végrehajtott intézkedésekről (C 2/03) szóló, 2011. április 20-i 2011/839/EU bizottsági határozat (HL L 340., 1. o.) részleges megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: D. Gratsias (előadó) elnök, N. J. Forwood és C. Wetter bírák,

hivatalvezető: C. Kristensen tanácsos,

* Az eljárás nyelve: dán.

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. január 15-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei és ténybeli háttere

1 A jelen kereset tárgya a Dánia által a TV2/Danmark javára végrehajtott intézkedésekről (C 2/03) szóló, 2011. április 20-i 2011/839/EU bizottsági határozat (HL L 340., 1. o.; a továbbiakban: megtámadott határozat) annyiban történő megsemmisítése iránti kérelem, amennyiben e határozat megállapítja, hogy az említett intézkedések állami támogatásnak minősülnek, illetve másodlagosan, amennyiben megállapítja, hogy ezen intézkedések közül néhány új támogatásnak minősül.

2 A keresetet a TV2/Danmark A/S (a továbbiakban: TV2 A/S vagy felperes) nyújtotta be, amely egy dán műsorszolgáltató részvénytársaság. A TV2 A/S-t azért hozták létre, hogy 2003. január 1-jétől kezdődő hatállyal számviteli és adózási szempontból a TV2/Danmark (a továbbiakban: TV2) önálló állami vállalat helyébe lépjen, amely utóbbit 1986-ban az 1986. június 4-i Lov nº 335 om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (a műsorszolgáltatásról szóló törvényt módosító törvény) hozta létre. A TV2 A/S, éppúgy, mint jogelődje, a TV2, Dániában a második állami televízióállomás, az első helyen lévő Danmarks Radio (a továbbiakban: DR) után.

3 A TV2 A/S feladata, éppúgy, ahogyan korábban a TV2 feladata volt, országos és regionális televízió-műsorok gyártása és szórása. A műsorszórás többek között rádióberendezések, műhold vagy kábel segítségével történhet. A TV2 A/S és korábban a TV2 közszolgáltatási kötelezettségeire vonatkozó szabályokat a dán kulturális miniszter állapítja meg.

4 A közszolgálati műsorszolgáltatókon kívül az egész dán televíziós piacon kereskedelmi műsorszolgáltatók is jelen vannak. Egyrészt különösen a Viasat Broadcasting UK Ltd társaságról (a továbbiakban: Viasat), másrészt pedig az SBS TV A/S és az SBS Danish Television Ltd társaságokból álló csoportról (a továbbiakban: SBS) van szó.

5 A TV2-t kamattal terhelt állami kölcsön révén hozták létre, és tevékenységét a DR tevékenységéhez hasonlóan a valamennyi dán tévénéző által fizetett előfizetési díjakból származó bevételből finanszírozták. A dán jogalkotó azonban úgy határozott, hogy a DR-től eltérően a TV2-nek lehetősége lesz arra is, hogy különösen a reklámtevékenységből származó bevételből is részesüljön.

6 Az SBS Broadcasting SA/Tv Danmark társaság által 2000. április 5-én benyújtott panaszt követően az Európai Közösségek Bizottsága megvizsgálta a TV2 finanszírozási rendszerét a Dánia által a [TV2] javára hozott intézkedésekről szóló, 2004. május 19-i 2006/217/EK határozatában (HL 2006. L 85., 1. o.; helyesbítés: HL 2006. L 368., 1. o.; a továbbiakban: TV2 I-határozat). E határozat az 1995-től 2002-ig tartó időszakot fedte le, és a következő intézkedésekre vonatkozott: az előfizetési díjakból származó források, a TV2 finanszírozásával megbízott alapok átutalásai (TV2 Alap és Radiofonden), *ad hoc* nyújtott összegek, a társasági adó alóli mentesség, a TV2-nek a létesítésekor nyújtott kölcsönök utáni kamatfizetés alóli mentessége és a tőkeösszeg törlesztése alóli mentessége, a működtetési kölcsönök állami garanciája, valamint a TV2 által az országos sugárzási frekvencia használatáért való díjfizetés kedvező feltételei (a továbbiakban együtt: érintett intézkedések). Végül a Bizottság vizsgálata a helyi hálózati frekvenciákon keresztül történő sugárzáshoz a TV2-nek nyújtott engedélyre, valamint arra a kötelezettségre is vonatkozott, hogy minden települési antenna tulajdonosa köteles a berendezésén keresztül a TV2 közszolgálati műsorait sugározni.

7 Az érintett intézkedések vizsgálatát követően a Bizottság megállapította, hogy azok az EK 87. cikk (1) bekezdése (jelenleg EUMSZ 107. cikk, (1) bekezdés) értelmében vett állami támogatásnak minősülnek. A Bizottság e támogatásokat új támogatásnak is minősítette. A megtámadott határozatból (a (98) és (99) preambulumbekezdés) viszont kitűnik, hogy a Bizottság szerint a helyi hálózati frekvenciákon keresztül történő sugárzáshoz a TV2-nek nyújtott engedély, valamint az a kötelezettség, hogy a települési antennák tulajdonosai kötelesek a berendezésükön keresztül a TV2 műsorait sugározni, nem minősülnek állami támogatásnak, amennyiben nem járnak állami források átruházásával. A Bizottság az érintett intézkedésekre vonatkozó következtetését arra a megállapításra alapozta, miszerint a TV2 finanszírozási rendszere, amely a TV2 közszolgáltatás-nyújtásának költségét volt hivatott ellentételezni, nem teljesíti a Bíróság által a 2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítéletben (C-280/00, EBHT, a továbbiakban: Altmark-ítélet, EU:C:2003:415) felállított négy feltétel (a továbbiakban: Altmark-feltételek) közül a másodikat és a negyediket.

8 A Bizottság ezenkívül úgy határozott, hogy a Dán Királyság által 1995 és 2002 között a TV2-nek nyújtott fent említett támogatások az EK 86. cikk (2) bekezdése (jelenleg EUMSZ 106. cikk, (2) bekezdés) értelmében összeegyeztethetők a belső piaccal, azon 628,2 millió dán korona (DKK) összeg kivételével, amelyet a Bizottság túlkompenzációnak minősített (a TV2 I-határozat (163) preambulumbekezdése és 1. cikke). Így a Bizottság elrendelte, hogy a Dán Királyság téríttesse vissza ezen összeget kamataival együtt a TV2 A/S-szel (a TV2 I-határozat 2. cikke), amely társaság időközben a TV2 helyébe lépett (lásd a fenti 2. pontot).

9 Mivel a TV2 I-határozat 2. cikkében említett támogatás visszatérítettése a TV2 A/S-t fizetésképtelenné tette, a Dán Királyság a 2004. július 23-i levelében bejelentett a Bizottságnak egy, a TV2 A/S újratőkésítésére vonatkozó tervet. E terv az állam által finanszírozott intézkedéseket illetően egyrészt 440 millió DKK tőkejuttatást, másrészt pedig 394 millió DKK összegű állami kölcsön tőkévé alakítását irányozta elő. A TV2 A/S újratőkésítésére vonatkozó N 313/2004 állami támogatással kapcsolatos ügyben 2004. október 6-án hozott C(2004) 3632 végleges határozatában (HL 2005. C 172., 3. o., a továbbiakban: újratőkésítési határozat) a Bizottság megállapította, hogy a TV2 A/S javára tervezett két intézkedésre „szükség van […] azon tőke helyreállítása érdekében, amelyre a TV2 [A/S]-nek – részvénytársasággá való alakítását követően – szüksége van ahhoz, hogy el tudja látni közszolgáltatási feladatát” (az újratőkésítési határozat (53) preambulumbekezdése). Következésképpen a Bizottság megállapította, hogy a TV2 A/S tervezett újratőkésítésével összefüggésbe hozható valamennyi állami támogatási elem összeegyeztethető a belső piaccal az EK 86. cikk (2) bekezdése értelmében (az újratőkésítési határozat (55) preambulumbekezdése).

10 A TV2 I-határozat négy megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezte, amelyet egyrészt a TV2 A/S (T-309/04. sz. ügy) és a Dán Királyság (T-317/04. sz. ügy), másrészt pedig a TV2 A/S versenytársai, a Viasat (T-329/04. sz. ügy) és az SBS (T-336/04. sz. ügy) nyújtott be.

11 A 2008. október 22-i TV2/Danmark és társai kontra Bizottság ítéletben (T-309/04, T-317/04, T-329/04 és T-336/04, EBHT, a továbbiakban: TV2 I-ítélet, EU:T:2008:457) a Törvényszék megsemmisítette a TV2 I-határozatot. Ítéletében a Törvényszék megállapította, hogy a Bizottság helyesen következtetett arra, hogy a TV2-re bízott közszolgáltatási feladat megfelel a műsorszolgáltatásra irányuló általános gazdasági érdekű szolgáltatás meghatározásának (a fent hivatkozott TV2 I-ítélet, EU:T:2008:457, 124. pont). A Törvényszék mindazonáltal több, a TV2 I-határozatot érintő jogellenesség fennállását is megállapította, amelyek végeredményben a határozat megsemmisítését eredményezték.

12 Így először is azt a kérdést megvizsgálva, hogy a TV2 I-határozatban említett intézkedések állami forrásokkal jártak-e, a Törvényszék megállapította, hogy a Bizottság az 1995–1996-os évek reklámbevételeinek *de facto* állami forrásokként való figyelembevételét illetően nem indokolta meg határozatát (TV2 I-ítélet, fenti 11. pont, EU:T:2008:457, 160–167. pont). Másodszor a Törvényszék megállapította, hogy azon kérdés Bizottság általi vizsgálata, hogy a második és a negyedik

Altmark-feltétel teljesül-e, nem alapul azon konkrét jogi és gazdasági feltételek megbízható elemzésén, amelyekre tekintettel a TV 2-nek járó előfizetési díjak összegét meghatározták. Következésképpen a TV2 I-határozatot e kérdésben az indokolási kötelezettség megsértése jellemezte (TV2 I-ítélet, fenti 11. pont, EU:T:2008:457, 224–233. pont). Harmadszor a Törvényszék megállapította, hogy a Bizottságnak a támogatás belső piaccal való összeegyeztethetőségének az EK 86. cikk (2) bekezdésére tekintettel való értékelésére vonatkozó következtetéseit – különösen a túlkompenzáció fennállására vonatkozó következtetést – is az indokolási kötelezettség megsértése jellemzi. A Törvényszék szerint az indokolási kötelezettség e megsértését az okozza, hogy hiányzik a TV 2-nek a vizsgált időszakban járó előfizetési díjak összege meghatározásának alapjául szolgáló konkrét jogi és gazdasági feltételek megbízható elemzése (TV2 I-ítélet, fenti 11. pont, EU:T:2008:457, 192. és 197–203. pont).

13 Az újratőkésítési határozat két, az SBS és a Viasat által benyújtott megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezte. A 2009. szeptember 24-én hozott két végzésében a Törvényszék megállapította, hogy a TV2 I-határozat megsemmisítésére, illetve a támogatás e határozatból eredő visszatérítésére vonatkozó kötelezettség és az újratőkésítési határozat tárgyát képező intézkedések közötti szoros kapcsolatra tekintettel a fent említett ügyekről már nem szükséges határozni (2009. szeptember 24-i SBS TV és SBS Danish Television kontra Bizottság végzés, T-12/05, EU:T:2009:357; 2009. szeptember 24-i Viasat Broadcasting UK kontra Bizottság végzés, T-16/05, EU:T:2009:358).

14 A TV2 I-határozat megsemmisítését követően a Bizottság az érintett intézkedéseket újból megvizsgálta. Ennek alkalmával konzultált a Dán Királysággal és a TV2 A/S-szel, és egyébiránt harmadik felektől is észrevételeket kapott.

15 A Bizottság az érintett intézkedések újbóli vizsgálatának eredményét a megtámadott határozatban mutatta be, amely egy másik, a Viasat Broadcasting UK által benyújtott kereset tárgya is (T-125/12. sz. ügy, Viasat Broadcasting UK kontra Bizottság), amely keresetről a Törvényszék szintén a mai napon hozott ítéletet.

16 A megtámadott határozat a TV2-vel kapcsolatban 1995 és 2002 között hozott intézkedésekre vonatkozik. Elemzésében azonban a Bizottság figyelembe vette a TV2 I-határozatot követően 2004-ben hozott újratőkésítési intézkedéseket is.

17 A megtámadott határozatban a Bizottság fenntartotta arra vonatkozó álláspontját, hogy az érintett intézkedések az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett, a TV2-nek nyújtott állami támogatásnak minősülnek (a megtámadott határozat (153) preambulumbekezdése). Először is megállapította, hogy az 1995–1996-os évek reklámbevételei állami forrásoknak minősülnek (a megtámadott határozat (90) preambulumbekezdése), és ezt követően a szelektív előny fennállását megvizsgálva megállapította, hogy az érintett intézkedések nem teljesítik a második és a negyedik Altmark-feltételt (a megtámadott határozat (153) preambulumbekezdése). Ellenben, míg a TV2 I-határozatban azt állapította meg, hogy a 628,2 millió DKK-t kitevő összeg az EK 86. cikk (2) bekezdésével összeegyeztethetetlen túlkompenzációnak minősül, a megtámadott határozatban a Bizottság arra az álláspontra helyezkedett, hogy ezen összeg a TV2 A/S megfelelő sajáttőke-tartaléka. A megtámadott határozat rendelkező részében a Bizottság tehát a következőket állapította meg:

„*1. cikk*

A Dánia által a [TV2] javára 1995–2002 között előfizetési díjak és az e határozatban megállapított egyéb intézkedések formájában végrehajtott intézkedések az [EUMSZ] 106. cikk (2) bekezdése értelmében összeegyeztethetőek a belső piaccal.”

18 Végül meg kell jegyezni, hogy a Dán Királyság intézkedéseket hozott a TV2 A/S megmentése és szerkezetátalakítása érdekében. Így egyrészt 2008. június 16-án bejelentett egy, a TV2 A/S javára hitelkeret formájában nyújtani tervezett megmentési célú támogatási tervet. E támogatást a Bizottság a TV2 A/S javára nyújtott megmentési támogatásra vonatkozó N°287/2008 ügyben 2008. augusztus 4-én

hozott C(2008) 4224 végleges határozatában (HL 2009. C 9., 1. o.) jóváhagyta. A Bizottság határozatával szemben a Viasat keresetet nyújtott be. A Törvényszék a 2012. március 22-i végzésében, miután megállapította, hogy a szóban forgó határozatban jóváhagyott támogatást teljes egészében visszafizették, úgy határozott, hogy a kereset okafogyottá vált, és arról már nem szükséges határozni (2012. március 22-i Viasat Broadcasting UK kontra Bizottság végzés, T-114/09, EU:T:2012:144).

19 Másrészt 2009. február 4-én a Dán Királyság bejelentette a Bizottságnak a TV 2 A/S újratőkésítési tervét. A Dánia által a TV2 A/S szerkezetátalakítása tekintetében végrehajtani tervezett C 19/09 (korábbi N 64/09) számú állami támogatásról szóló, 2011. április 20-i 2012/109/EU határozatában (HL 2012. L 50., 21. o.) a Bizottság megállapította, hogy e szerkezetátalakítási terv az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja értelmében bizonyos feltételek mellett összeegyeztethető a belső piaccal, és e feltételek egyike, hogy tiltsák meg az említett tervben előirányzott támogatási intézkedések folyósítását, mivel a kedvezményezett társaság helyzete javult. E határozat a Viasat által benyújtott megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezte. Mivel a Viasat a keresetétől elállt, az ügyet a 2012. december 10-i Viasat Broadcasting UK kontra Bizottság végzéssel (T-210/12, EU:T:2012:660) törölték a Törvényszék nyilvántartásából.

Az eljárás és a felek kérelmei

20 A Törvényszék Hivatalához 2011. december 30-án benyújtott keresetlevelével a TV2 A/S előterjesztette a jelen keresetet.

21 A Törvényszék Hivatalához 2012. március 26-án érkezett beadványával a Dán Királyság kérte, hogy a TV2 A/S kérelmeinek támogatása végett a jelen ügybe beavatkozhasson.

22 A Törvényszék Hivatalához 2012. április 25-én érkezett beadványával a Viasat kérte, hogy a Bizottság kérelmeinek támogatása végett a jelen ügybe beavatkozhasson.

23 2012. július 13-i végzéseivel a Törvényszék harmadik tanácsának elnöke e kérelmeknek helyt adott.

24 Mivel a Törvényszék tanácsainak összetétele módosult, az előadó bírót kinevezték a nyolcadik tanács elnökének, következésképpen a jelen ügyet e tanács elé utalták.

25 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (nyolcadik tanács) úgy határozott, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt, és pervezető intézkedések keretében bizonyos dokumentumok benyújtására hívta fel a felperest és a Dán Királyságot. A felek e felhívásnak a kitűzött határidőn belül eleget tettek.

26 Mivel az eljáró tanács egyik tagja nem tudott részt venni az ügy elbírálásában, a Törvényszék elnöke az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 32. cikkének 3. §-a alapján a tanács létszámának kiegészítése érdekében másik bírót jelölt ki.

27 A Törvényszék a 2015. január 15-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszaikat.

28 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– elsődlegesen semmisítse meg a megtámadott határozatot annyiban, amennyiben a Bizottság abban megállapítja, hogy az érintett intézkedések az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősülnek;

– másodlagosan semmisítse meg a megtámadott határozatot annyiban, amennyiben a Bizottság abban megállapítja, hogy:

  – valamennyi érintett intézkedés új támogatásnak minősül;

  – az előfizetési díjakból származó források, amelyeket 1997-től 2002-ig a TV2 számára átutaltak, majd a TV2 regionális állomásainak utaltak tovább, a TV2 részére nyújtott állami támogatásnak minősülnek;

  – azok a reklámbevételek, amelyeket 1995-ben és 1996-ban, valamint a TV2 Alap 1997-ben történt felszámolásakor az említett alapból a TV2 számára utaltak át, a TV2 részére nyújtott állami támogatásnak minősülnek.

29 A Dán Királyság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a felperes elsődleges kereseti kérelmének megfelelően semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– másodlagosan semmisítse meg a megtámadott határozatot annyiban, amennyiben a Bizottság abban megállapítja, hogy azok a reklámbevételek, amelyeket 1995-ben és 1996-ban, valamint a TV2 Alap 1997-ben történt felszámolásakor az említett alapból a TV2 számára utaltak át, a TV2 részére nyújtott állami támogatásnak minősülnek.

30 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

31 A Viasat a Bizottság kérelmeit támogatja.

A jogkérdésről

Az elfogadhatóságról

32 A Bizottság nem vitatja a jelen kereset elfogadhatóságát. Az ügy körülményei ugyanakkor megkövetelik e kérdés vizsgálatát, amelyre vitatás hiányában az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 113. cikkének megfelelően hivatalból kerül sor.

33 Mivel a felperes a megtámadott határozatban említett intézkedések egyedüli kedvezményezettje, kereshetőségi joga bizonyított (1980. szeptember 17-i Philip Morris Holland kontra Bizottság ítélet, 730/79, EBHT, EU:C:1980:209, 5. pont).

34 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy egy természetes vagy jogi személy által benyújtott kereset elfogadhatóságához az is szükséges, hogy a felperesnek érdeke fűződjön a megtámadott aktus megsemmisítéséhez. Ezen érdeknek létre kellett jönnie és fenn is kell állnia, és azt a kereset benyújtásának időpontjára vonatkozóan kell elbírálni. Ezen érdek feltételezi, hogy e jogi aktus megsemmisítése önmagában jogi következményekkel járhat, vagy más megfogalmazás szerint a kereset – eredményét tekintve – az azt indító fél javára szolgálhat (lásd: TV2 I-ítélet, fenti 11. pont, EU:T:2008:457, 67. és 68. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

35 A jelen ügyben felmerül a kérdés, hogy a felperes rendelkezik-e eljáráshoz fűződő érdekkel, mivel a Bizottság a megtámadott határozatban az érintett intézkedéseket a belső piaccal összeegyeztethető állami támogatásnak minősítette, és ennélfogva nem kötelezte a dán hatóságokat arra, hogy a támogatást térítttessék vissza a felperessel.

36 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a támogatás kedvezményezettje által a Bizottságnak a szóban forgó támogatást a belső piaccal teljes mértékben összeegyeztethetőnek nyilvánító, illetve a vitatott finanszírozási intézkedések egyikét összeegyeztethetőnek nyilvánító határozata ellen benyújtott megsemmisítés iránti keresetek keretében kialakított ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az eljáráshoz fűződő érdek következhet azon valós kockázat fennállásából, hogy bírósági eljárások befolyásolhatják a felperesek jogi helyzetét, vagy abból, hogy bírósági eljárások kockázata jött létre és áll fenn az Európai Unió bíróságához való keresetbenyújtás időpontjában (lásd: TV2 I-ítélet, fenti 11. pont, EU:T:2008:457, 79. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

37 Eddig az ítélkezési gyakorlat elfogadta, hogy a jogellenes és a belső piaccal összeegyeztethető támogatásban részesülő felperessel szembeni bírósági eljárás „valós” vagy „létrejött és fennálló” kockázatának létezését el kell ismerni akkor, ha egyrészt a nemzeti bíróságok előtt ilyen eljárás már folyamatban van a megsemmisítés iránti kereset Törvényszékhez való benyújtásának időpontjában (2005. április 14-i Sniace kontra Bizottság ítélet, T-141/03, EBHT, EU:T:2005:129, 29. és 30. pont), vagy ha e bíróságok előtt eljárást indítottak azt megelőzően, hogy a Törvényszék a megsemmisítés iránti keresetről határozott volna (lásd ebben az értelemben: TV2 I-ítélet, fenti 11. pont, EU:T:2008:457, 79–81. pont), és másrészt a nemzeti bíróságok előtt folyamatban lévő, a felperes által hivatkozott bírósági eljárás tárgyát a Törvényszékhez benyújtott kereset tárgyát képező határozatban említett támogatás képezi (2007. szeptember 20-i Salvat père & fils és társai kontra Bizottság ítélet, T-136/05, EBHT, EU:T:2007:295, 41–43. pont).

38 A jelen ügyben a felperes a keresetlevélben úgy érvelt, hogy a kereset benyújtásához fűződő jogos és fennálló érdeke azon alapul, hogy az érintett intézkedéseket az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében állami támogatásnak minősítették, illetve hogy azokat az [EUMSZ 108. cikk] alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.) 1. cikkének c) pontja értelmében új támogatásnak minősítették. Emlékeztet arra, hogy e minősítés őt az érintett intézkedések bejelentésének hiányából eredő következményeknek teszi ki, azaz – amint a Bíróság a CELF és ministre de la Culture et de la Communication ítélet (C-199/06, EBHT, a továbbiakban: CELF-ítélet, EU:C:2008:79) 52. és 53. pontjában kimondta – annak a kötelezettségnek teszi ki, hogy megfizesse az államnak a jogellenesség időszaka után járó kamatokat, és adott esetben azon károk megtérítésére vonatkozó kötelezettségnek is kiteszi, amelyek a támogatás jogellenes jellege miatt érték esetleg a versenytársait. A felperes megjegyezte továbbá, hogy a Viasat a dán bíráságok előtt 2006-ban már eljárást indított annak érdekében, hogy őt ilyen kamatok és ilyen kártérítés megfizetésére kötelezzék. Ezen eljárást először is a Törvényszék fenti 11. pontban hivatkozott TV2 I-ítéletének (EU:T:2008:457), majd a Bizottság új határozatának meghozataláig felfüggesztették.

39 A tárgyaláson a felperes és a Viasat kifejtette, hogy a Viasat által 2006-ban benyújtott kereset több kérelmet is tartalmaz. Ezek egyike, amely a felperes ellen irányul, arra vonatkozik, hogy kötelezzék a felperest a jogellenesség időszaka után járó kamatok megfizetésére. Egy másik, a Dán Királyság ellen irányuló kérelem a Viasat által amiatt követelt ellentételezésre vonatkozik, hogy a megtámadott határozatban említett állami támogatásokat szerinte idő előtt és jogellenesen fizették ki. A felperes és a Viasat is megerősítette, hogy a fent említett két kereseti kérelmet illetően az említett kereset elbírálása a jelen kereset benyújtásának időpontjában még mindig folyamatban volt, és azt az eljáró bíróság felfüggesztette mindaddig, amíg a Törvényszék a jelen jogvitában nem határoz.

40 E tényezőkre figyelemmel meg kell állapítani, hogy a felperes megfelelően bizonyította, hogy a fenti 36. és 37. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében a keresete benyújtásának időpontjában létezett a bírósági eljárás létrejött és fennálló kockázata.

41 A jelen kereset tehát elfogadható.

Az ügy érdeméről

42 Kérelmeinek alátámasztása érdekében a felperes négy jogalapra hivatkozik, amelyek közül az első az elsődleges kereseti kérelemhez, a többi három pedig a három másodlagos kereseti kérelemhez kapcsolódik. E jogalapok közül az első az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének és a jogbiztonság elvének amiatti megsértésén alapul, hogy a Bizottság megállapította, hogy az érintett intézkedések állami támogatásnak minősülnek; a második az előfizetési díjakból a TV2-nek kifizetett források, valamint a TV2-nek nyújtott társaságiadó-mentesség új támogatásoknak való téves minősítésén alapul; a harmadik az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének amiatti megsértésén alapul, hogy a Bizottság megállapította, hogy az előfizetési díjakból származó és a TV2 által a regionális állomásainak továbbutalt források a TV2-nek nyújtott állami támogatásnak minősülnek, a negyedik pedig azon alapul, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a TV2 Alap közvetítésével a TV2-nek folyósított reklámbevételek állami támogatásnak minősülnek.

43 Az első, a harmadik és a negyedik jogalap az érintett intézkedések állami támogatásnak való minősítését kérdőjelezi meg. A második jogalap részben az érintett intézkedések új támogatásnak való minősítését kérdőjelezi meg. A felperes különösen az előfizetési díjakból és a társasági adó alóli mentességből származó források új támogatásnak való minősítését vitatja. Mivel az új támogatásnak való minősítés feltételezi, hogy az említett intézkedések állami támogatásnak minősülnek, a második jogalap utoljára kerül megvizsgálásra, azon jogalapok megalapozottságának elemzését követően, amelyekkel a felperes magát az állami támogatás fennállását vitatja.

Az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének és a jogbiztonság elvének amiatti megsértésére alapított, első jogalapról, hogy a Bizottság megállapította, hogy az érintett intézkedések állami támogatásnak minősülnek

44 Első jogalapja keretében a Dán Királyság által támogatott felperes lényegében úgy érvel, hogy a Bizottság tévesen minősítette az érintett intézkedéseket a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) által értelmezett EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak.

45 A felperes és a Dán Királyság érvelésére figyelemmel meg kell állapítani, hogy a jelen jogalap négy részből áll, amelyek közül az első a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) által értelmezett EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének téves értelmezésén alapul. A második rész a jogbiztonság elvének megsértésén alapul. A harmadik és a negyedik rész a második, illetve a negyedik Altmark-feltétel téves alkalmazásán alapul.

46 E négy rész vizsgálatának megkezdése előtt emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében az állami támogatásnak való minősítéshez négy feltételnek kell teljesülnie, vagyis állami beavatkozásnak vagy állami forrásból történő beavatkozásnak kell fennállnia, e beavatkozásnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy érintse a tagállamok közötti kereskedelmet, a kedvezményezettje számára előnyt kell megtestesítenie, és torzítania kell a versenyt, vagy azzal kell fenyegetnie (Altmark-ítélet, fenti 7. pont, EU:C:2003:4150, 75. pont).

47 A fenti 46. pontban felidézett meghatározásból következik, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatást jellemző feltételek egyike a kedvezményezettnek nyújtott előny fennállása. E tekintetben a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben (EU:C:2003:415) a Bíróság kimondta, hogy amennyiben az adott állami beavatkozást úgy kell tekinteni mint a kedvezményezett vállalkozás által a közszolgáltatási kötelezettség teljesítéseként nyújtott szolgáltatások ellenértékét képviselő ellentételezést, nem lehet úgy tekinteni, hogy az állami beavatkozás révén a kedvezményezettje olyan előnyhöz jut, amely folytán a vele versenyben álló vállalkozásokhoz képest

kedvezőbb versenyhelyzetbe kerül. Az ilyen beavatkozás tehát nem teljesíti az állami támogatás fennállásához szükséges feltételek egyikét, következésképpen nem tartozik az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének hatálya alá (2013. május 8-i Libert és társai ítélet, C-197/11 és C-203/11, EBHT, EU:C:2013:288, 84. pont).

48 A Bíróság mindazonáltal megfogalmazott négy feltételt, amelyeknek meg kell felelnie egy, a közszolgáltatások nyújtásáért fizetett ellentételezésnek ahhoz, hogy azt az adott esetben úgy lehessen tekinteni, hogy nem nyújt előnyt a kedvezményezettje számára, és így elkerülhesse az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak való minősítést (lásd ebben az értelemben: Altmark-ítélet, fenti 7. pont, EU:C:2003:415, 87–94. pont).

49 Az Altmark-feltételek a következők: először is az ellentételezésben részesülő kedvezményezett vállalkozást ténylegesen közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével kell megbízni, és ezeket a kötelezettségeket világosan meg kell határozni. Másodszor az ellentételezés kiszámításának alapjául szolgáló paramétereket objektív és átlátható módon előre meg kell állapítani. Harmadszor az ellentételezés nem haladhatja meg a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítése során felmerülő költségek egészének vagy egy részének fedezéséhez szükséges mértéket, figyelemmel az ehhez kapcsolódó bevételekre, valamint az e kötelezettségek teljesítéséből származó méltányos nyereségre. Negyedszer, amikor a közszolgáltatási kötelezettség teljesítésével megbízott vállalkozás kiválasztása az adott esetben nem közbeszerzési eljárás keretében történik, amely lehetővé tenné, hogy azt a jelöltet válasszák, aki a közösségnek e szolgáltatásokat a legkevesebb költséggel tudja nyújtani, a szükséges ellentételezés mértékét azon költségek elemzése alapján kell megállapítani, amelyek egy átlagos, jól vezetett és a szükséges közszolgáltatási követelmények kielégítéséhez megfelelően felszerelt vállalkozásnál e kötelezettségek teljesítésekor felmerülnének, figyelemmel az ehhez kapcsolódó bevételekre, valamint a méltányos nyereségre.

50 A jelen kereset első jogalapja elsősorban a második és a negyedik Altmark-feltétel értelmezésére és alkalmazására vonatkozik.

– A fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) által értelmezett EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének téves értelmezésére vonatkozó, első részről

51 Az első rész keretében a Dán Királyság által támogatott felperes elsősorban általános észrevételeket tesz a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) és az Altmark-feltételek értelmezésével kapcsolatban. Előadja, hogy e feltételeket az összefüggéseikre és céljukra tekintettel kell értelmezni, valamint úgy, hogy ne terjesszék ki az állami támogatás fogalmát olyan intézkedésekre, amelyek nem nyújtanak a vállalkozások számára olyan előnyt, amely előnyben részesítené őket a versenytársaikkal szemben. E feltételek közül a harmadik, amely szerint az ellentételezés nem haladhatja meg a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítése során felmerülő költségek fedezéséhez szükséges mértéket, figyelemmel az ehhez kapcsolódó bevételekre, valamint az e kötelezettségek teljesítéséből származó méltányos nyereségre, az állami támogatás fennállásának értékelésekor alapvető jelentőséggel bír, és az ítélkezési gyakorlatból, különösen pedig a 2008. február 12-i BUPA és társai kontra Bizottság ítéletből (T-289/03, EBHT, a továbbiakban: BUPA-ítélet, EU:T:2008:29) kitűnik, hogy a többi feltétel alkalmazásától el lehet térni.

52 Meg kell állapítani, hogy a felperes ezen érvvel lényegében azt állítja, hogy valamely intézkedésnek a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) által értelmezett EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésére tekintettel való vizsgálatakor a Bizottságnak először is azt kell megvizsgálnia, hogy a harmadik Altmark-feltétel teljesül-e, és amennyiben igen, el kell térnie a második és a negyedik Altmark-feltétel alkalmazásától. Így a jelen ügyben a Bizottság megsértette az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdését, mivel ahelyett, hogy a felperes által javasolt módszer szerint alkalmazta volna a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítéletet (EU:C:2003:415), megállapította, hogy a második és a negyedik Altmark-feltételt alkalmazni kell, anélkül hogy a harmadik Altmark-feltétel keretében előzetesen

megvizsgálta volna, hogy az érintett intézkedések révén a TV2-nek nyújtott előny ténylegesen meghaladta-e a közszolgáltatási kötelezettségeinek teljesítése során felmerülő költségek fedezéséhez szükséges mértéket.

53 A felperes érveinek ezen értelmezése azért merül fel, mivel úgy tűnik, hogy az az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett előny fogalmát a túlkompenzáció fogalmára, illetve másképpen fogalmazva a harmadik Altmark-feltétel értelmében vett, a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítése során felmerülő költségek fedezéséhez szükséges mértéket meghaladó ellentételezés fogalmára szűkíti le. Ennélfogva ezen álláspont szerint, ha nem áll fenn túlkompenzáció, nem áll fenn az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett előny sem, és az intézkedés nem minősíthető állami támogatásnak.

54 E tekintetben egyrészt elegendő emlékeztetni arra, hogy a felperes által előadott, a harmadik Altmark-feltétel döntő súlyára alapított érvhez hasonló érvekre válaszolva a Törvényszék már megállapította, hogy a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) minden kétséget kizáró szövegéből az következik, hogy az ott megállapított négy feltétel mindegyikének célja a szóban forgó intézkedés állami támogatásnak való minősítése, még pontosabban egy előny fennállásának a meghatározása. Így az olyan állami beavatkozást, amely az említett feltételek közül egynek vagy többnek nem felel meg, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak kell tekinteni (lásd: 2010. december 16-i Hollandia és NOS kontra Bizottság ítélet, T-231/06 és T-237/06, EBHT, EU:T:2010:525, 128., 145. és 146. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd továbbá ebben az értelemben: 2009. október 6-i FAB kontra Bizottság ítélet, T-8/06, EU:T:2009:386, 65. pont).

55 Egyébiránt közelebbről a harmadik és a második Altmark-feltétel közötti viszonyt illetően lehetetlennek tűnik annak megállapítása, hogy a valamely közszolgáltatási feladattal megbízott kedvezményezett vállalkozásnak nyújtott ellentételezés nem haladja meg a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítése során felmerülő költségek egészének vagy egy részének fedezéséhez szükséges mértéket, figyelemmel az ehhez kapcsolódó bevételekre, valamint az e kötelezettségek teljesítéséből származó méltányos nyereségre, annak előzetes ismerete nélkül, hogy mely paraméterek alapján állapították meg ezen ellentételezés összegét, ami éppen a második Altmark-feltételnek a célja.

56 Ennélfogva a felperes állításával ellentétben valamennyi Altmark-feltételnek teljesülnie kell ahhoz, hogy az állami beavatkozás ne tartozzon az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének hatálya alá.

57 Másrészt a felperes nem hivatkozhat érvényesen a fenti 51. pontban hivatkozott BUPA-ítéletre (EU:T:2008:29) sem azon érvének alátámasztása érdekében, miszerint az Altmark-feltételek közül néhánytól el lehet térni. Emlékeztetni kell arra, hogy ezen ítéletben a Törvényszék azon határozat érvényességét vizsgálta meg, amelyben a Bizottság az EK 87. cikk (1) bekezdésére tekintettel értékelte az ír magán-egészségbiztosítási piacon bevezetett kockázatkiegyenlítési rendszert (a továbbiakban: RES). Írországban a magán-egészségbiztosítási rendszer lényegében az életkortól, nemtől és egészségi állapottól függetlenül valamennyi személy számára nyitva álló csatlakozási kötelezettségen, valamint a biztosítókkal szemben előírt közös díjszabáson alapult, amely keretében egészségi állapotától függetlenül valamennyi biztosított ugyanazon biztosítási díjat fizette ugyanazon terméktípus esetén. E körülmények között a RES egyrészt előírta a piaci átlagnál egészségesebb kockázati profillal rendelkező biztosítók által egy állami szerv, a Health Insurance Authority (egészségbiztosítási hatóság, a továbbiakban: HIA) felé történő díjfizetést, másrészt pedig a HIA által a piaci átlagnál kevésbé egészséges kockázati profillal rendelkező biztosítók részére történő megfelelő fizetést. E kifizetések egy külön e célra létrehozott és a HIA által kezelt alapon keresztül történtek. A biztosítók közötti e szolidaritási rendszer létrehozásával a RES célja az volt, hogy garantálja Írországban a magán-egészségbiztosítási piac stabilitását, és semlegesítse a biztosítók kockázati profiljai közötti eltérést annak elkerülése érdekében, hogy a biztosítók szelektív marketing stratégiákkal a csökkentett kockázatot jelentő fogyasztókat célozzák meg. A Bizottság a biztosítók egyike által benyújtott panaszt követően vizsgálta meg e rendszert, amely biztosító az egészségesebb kockázati profilja miatt

magasabb díjat fizetett, mint a többi. A Bizottság, miután megvizsgálta a RES-t, megállapította, hogy az olyan kifizetéseket foglal magában, amelyek a kedvezményezett biztosítóknak az általános gazdasági érdekű szolgáltatásokra vonatkozó kötelezettségeikért történő ellentételezéséhez szükséges minimumra korlátozódnak, és ezért nem foglal magában az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatást (BUPA-ítélet, fenti 51. pont, EU:T:2008:29, 27., 37., 41. és 43. pont).

58 A RES-nek a fenti 57. pontban leírt sajátosságaira figyelemmel, azaz egyrészt ezen ellentételezési rendszernek a kedvezményezettek bevételeihez és nyereségéhez viszonyított semlegességére, másrészt pedig az e kedvezményezettek kevésbé egészséges kockázati profiljával összefüggő többletköltségek sajátosságára figyelemmel ismerte el a Törvényszék, hogy az Altmark-feltételek egyike, azaz a negyedik feltétel a jelen esetre nem alkalmazható szigorúan (BUPA-ítélet, fenti 51. pont, EU:T:2008:29, 246–248. pont).

59 Márpedig egyrészt a felperes nem érvel azzal, hogy a TV2-nek nyújtott ellentételezés a fenti 51. pontban hivatkozott BUPA-ítélet (EU:T:2008:29) alapjául szolgáló ügyet jellemző sajátosságokhoz hasonló sajátosságokat mutatott.

60 Az Altmark-feltételektől a jelen ügyben való eltérés igazolása érdekében a felperes ugyanis csak a közszolgálati műsorszolgáltatás sajátosságára mint olyanra hivatkozik. A felperes szerint a közszolgálati műsorszolgáltatás e sajátossága az e közszolgáltatás meghatározásakor felmerülő nehézségekkel függ össze. E tekintetben különösen az EUM-Szerződéshez csatolt, a tagállamokban történő közcélú műsorszolgáltatás rendszeréről szóló jegyzőkönyvre (a továbbiakban: amszterdami jegyzőkönyv) utal. Azt állítja, hogy a Bizottságnak az Altmark-feltételek alkalmazhatóságát megvizsgálva figyelembe kellett volna vennie, hogy az amszterdami jegyzőkönyvnek megfelelően a tagállamok jogosultak a közszolgálati műsorszolgáltatással kapcsolatos feladatokat széles és minőségi értelemben meghatározni.

61 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az amszterdami jegyzőkönyv szövegéből kitűnik, hogy e jogi aktus az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésében foglalt eltérés értelmezésére irányul (lásd ebben az értelemben: 2012. július 10-i TF1 és társai kontra Bizottság ítélet, T-520/09, EU:T:2012:352, 94. pont). E jegyzőkönyv tehát nem releváns az Altmark-kritériumok alkalmazhatóságának értékelésekor, amelyek célja az, hogy megállapítsák állami támogatás fennállását, nem pedig az, hogy megállapítsák annak a belső piaccal való összeegyeztethetőségét. Ezenkívül a Törvényszék már kimondta, hogy nem lehet helyt adni annak az érvnek, hogy az amszterdami jegyzőkönyv kizárja a versenyszabályok alkalmazását, és megtiltja a Bizottságnak, hogy a Bíróság által a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben (EU:C:2003:415) meghatározott szempontok alapján megvizsgálja, hogy valamely állami finanszírozás gazdasági előnyt jelent-e a közszolgálati műsorszolgáltatók számára (Hollandia kontra Bizottság ítélet, fenti 54. pont, EU:T:2010:525, 149. pont).

62 Egyébiránt, még ha el is kellene ismerni az amszterdami jegyzőkönyvnek az állami támogatás fennállásának értékelésekor való relevanciáját, az csak az első, a közszolgáltatási kötelezettségek meghatározására vonatkozó Altmark-feltételre korlátozódna. Márpedig az a kérdés, hogy az első Altmark-feltétel a jelen ügyben teljesül-e, nem vitatott.

63 Másrészt a felperes állításával ellentétben a fenti 51. pontban hivatkozott BUPA-ítéletből (EU:T:2008:29) nem tűnik ki, hogy a Törvényszék szerint teljesen el lehet tekinteni a negyedik Altmark-feltétel alkalmazásától. Ellenkezőleg, a Törvényszék, noha elismerte, hogy a szóban forgó ellentételezési rendszer sajátosságaira figyelemmel e feltétel nem alkalmazható szigorúan, hangsúlyozta, hogy e sajátosságok ellenére a Bizottság köteles meggyőződni arról, hogy az ellentételezés nem foglalja magában a kedvezményezettek hatékonyságának hiányából esetlegesen eredő költségek megtérítésének lehetőségét (BUPA-ítélet, fenti 51. pont, EU:T:2008:29, 246. és 249. pont).

64 Másodsorban a felperes azt állítja, hogy a jelen ügyben az Altmark-feltételeket, és különösen a második és a negyedik feltételt alkalmazva a Bizottság elmulasztotta figyelembe venni azon tényt, hogy e feltételeket a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítéletet (EU:C:2003:415) megelőzően keletkezett

körülményekre alkalmazták. Márpedig a fenti 11. pontban hivatkozott TV2 I-ítélet (EU:T:2008:457) 228. és 232. pontjából kitűnik, hogy ilyen esetben elegendő, ha e feltételeket „lényegében” tiszteletben tartották.

65 Egyrészt e tekintetben mindjárt az elején ki kell fejteni, hogy a fenti 11. pontban hivatkozott TV2 I-ítélet (EU:T:2008:457) 228. pontjában a Törvényszék – hangsúlyozva, hogy anélkül, hogy a Bizottság állami támogatások területén fennálló hatáskörét bitorolná – csupán annak megjegyzésére szorítkozott, hogy a Dán Királyság által elé terjesztett elemekre figyelemmel nem zárható ki, hogy a TV2-nek járó előfizetési díjak összege megállapításának módjai objektív és átlátható módokat jelenthetnek. A Törvényszék szerint tehát nem zárható ki, hogy e módok megbízható elemzéséből adott esetben arra lehet következtetni, hogy a Dán Királyság – még az Altmark-feltételeknek a Bíróság általi kimondása előtt – lényegében biztosította a második Altmark-feltétel tiszteletben tartását. Másrészt a Törvényszék az említett ítélet 232. pontjában megjegyezte, hogy nem zárható ki, hogy a TV2-nek a vizsgált időszakban járó előfizetési díjak összege megállapításának alapjául szolgáló összes feltétel megbízható vizsgálatából, amelyet a Bizottságnak el kellett volna végeznie, arra lehetett volna következtetni, hogy a Dán Királyság – lényegében és még az Altmark-feltételeknek a Bíróság általi meghatározása előtt – biztosította e feltételek közül a negyedik tiszteletben tartását.

66 A fenti 11. pontban hivatkozott TV2 I-ítélet (EU:T:2008:457) 228. és 232. pontjából kitűnik, hogy a Törvényszék szerint a TV2-nek a vizsgált időszakban járó előfizetési díjak összege megállapításának alapjául szolgáló összes feltétel megbízható vizsgálatából, amelyre a TV2 I-határozatban nem került sor, a Bizottság arra következtethetett volna, hogy a második és a negyedik Altmark-feltétel a jelen ügyben teljesül. A „lényegében” kifejezés csak azt jelentheti, hogy a Törvényszék szerint nem zárható ki, hogy a jelen ügy körülményeire figyelemmel a második és a negyedik Altmark-feltétel konkrét céljait elérték. Nem tűnik ugyanis logikusnak azt állítani, hogy alkalmazni kell az Altmark-feltételeket, a „lényegében” kifejezés használatával pedig egyúttal azt közölni, hogy elegendő, ha e feltételek részben teljesülnek.

67 Egyébiránt maga a felperes sem fejti ki, hogy mit ért a második és a negyedik Altmark-feltétel „lényegében” való alkalmazása alatt. Érvét úgy lehet értelmezni, hogy mivel a Bizottság e feltételeket a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet kihirdetését (EU:C:2003:415) megelőzően keletkezett körülményekre alkalmazta, e feltételeket rugalmasabban kellett volna értelmeznie, a jelen ügy sajátos körülményeihez igazítva azokat.

68 A tárgyaláson ezzel kapcsolatban kérdezve a felperes a 2012. november 7-i CBI kontra Bizottság ítéletre (T-137/10, EBHT, EU:T:2012:584, 85–89. pont) hivatkozott, amelyből kitűnik, hogy az Altmark-feltételeket az adott ágazat sajátosságaihoz igazítva kevésbé szigorúan lehet alkalmazni.

69 E tekintetben ki kell fejteni, hogy a Törvényszék az említett ítéletben azon határozat érvényességét vizsgálta meg, amelyben a Bizottság hivatalos vizsgálati eljárás megindítása nélkül állapította meg, hogy a Brüsszel-Főváros Régió (Belgium) általános közkórházai számára nyújtott ellentételezések a belső piaccal összeegyeztethető állami támogatásnak minősülnek. Ennek keretében a Törvényszék kiemelte, hogy noha az Altmark-feltételek megkülönböztetés nélkül valamennyi gazdasági ágazatra vonatkoznak, az alkalmazásuk során figyelembe kell venni az adott ágazat sajátosságait. A Törvényszék ezzel kapcsolatban a fenti 51. pontban hivatkozott BUPA-ítéletre (EU:T:2008:29) hivatkozva emlékeztetett továbbá arra, hogy tekintettel a közszolgáltatási feladatok bizonyos ágazatokban tapasztalható különleges jellegére, a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) alkalmazását illetően rugalmasságot kell tanúsítani, hivatkozva az említett ítéletben szereplő feltételek szellemére és céljára, az adott ügy sajátosságainak megfelelő módon. Végül a Törvényszék megállapította, hogy a Bíróság által a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben (EU:C:2003:415) a kétségkívül gazdasági és versengő tevékenységnek minősülő közlekedési tevékenységet illetően kialakított kritériumokat nem lehet ugyanilyen szigorúsággal alkalmazni a kórházi ágazatra, amely nem feltétlenül rendelkezik ilyen versengő és kereskedelmi dimenzióval (CBI kontra Bizottság ítélet, fenti 68. pont, EU:T:2012:584, 85., 86. és 89. pont).

70 Ezen ítéletből következik, hogy ami egy adott esetben az Altmark-feltételek kevésbé szigorú alkalmazását indokolhatja, az azon ágazat versengő és kereskedelmi dimenziójának hiánya, amelyben az ellentételezés kedvezményezettje tevékenykedik. Márpedig a közszolgálati műsorszolgáltatási feladat sajátosságára figyelemmel, amelyet az amszterdami jegyzőkönyv is hangsúlyoz, nem fogadható el azon érv, hogy a műsorszolgáltatás ágazata nem rendelkezik versengő és kereskedelmi dimenzióval. A jelen ügyben e dimenzió fennállása különösen abban nyilvánult meg, hogy a részben a reklámbevételeiből finanszírozott TV2 a televíziós reklám piacán tevékenykedett. A fenti 68. pontban hivatkozott CBI kontra Bizottság ítélet (EU:T:2012:584) alapjául szolgáló ügy körülményeivel ellentétben a jelen ügy körülményei tehát nem indokolják az Altmark-feltételek kevésbé szigorú alkalmazását.

71 Mindenesetre a tárgyaláson adott magyarázatok ellenére a felperes érve, miszerint a Bizottságnak az Altmark-feltételeket rugalmasabban kellett volna értelmeznie, a jelen ügy körülményeihez igazítva azokat, továbbra is homályos és bizonytalan, mivel a felperes nem fejti ki, hogy miben kellene állnia a szóban forgó két feltétel e kiigazításának.

72 Végül, ha ezen érvet arra a megállapításra kellene korlátozni, hogy úgy kell tekinteni, hogy a jelen ügyben a szóban forgó két feltétel teljesül, ezen érvet nem lehetne *in abstracto* a jelen rész keretében megvizsgálni, hanem ezt követően a harmadik és a negyedik rész keretében előadott érvekkel együtt kellene megvizsgálni, amelyekkel a felperes előadja, hogy e két feltétel a jelen ügyben tévesen került alkalmazásra.

73 A fentiekre figyelemmel az első jogalap első részét el kell utasítani.

– A jogbiztonság elvének megsértésére vonatkozó, második részről

74 A jelen jogalap második része keretében a felperes lényegében úgy érvel, hogy a megtámadott határozat sérti a jogbiztonság elvét.

75 Azon érvekből, amelyekkel a felperes a jogbiztonság elvére hivatkozik, kitűnik, hogy ezen elv megsértésének két ága van.

76 Egyrészt a felperes úgy érvel, hogy a második és a negyedik Altmark-feltételnek a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) kihirdetését megelőzően keletkezett körülményekre való alkalmazása a szóban forgó feltételek visszaható hatályú alkalmazásának minősül. Márpedig e visszaható hatályú alkalmazás a felperes szerint a jogbiztonság elvének megsértését jelenti.

77 Másrészt a felperes úgy érvel, hogy a jelen ügyben különösen arra tekintettel sérült a jogbiztonság elve, hogy az Altmark-feltételek alkalmazása miatt lehet, hogy a fenti 38. pontban hivatkozott CELF-ítélet (EU:C:2008:79) 52. és 53. pontjának megfelelően meg kell fizetnie a jogellenesség időszaka után járó kamatokat, és esetleg kártérítést kell fizetnie versenytársainak. E tekintetben kifejti, hogy különösen sérti a jogbiztonság elvét az, hogy viselnie kell annak a pénzügyi következményeit, hogy nem jelentették be a Bizottságnak a törvényben vele szemben előírt közszolgáltatási kötelezettségek ellentételezését, azzal az indokkal, hogy az ellentételezési rendszer állítólag nem tartja teljes mértékben tiszteletben az említett rendszer bevezetését követően több mint 25 évvel hozott ítéletben megfogalmazott feltételeket, amelyeket a hatóságoknak egyáltalán nem kellett ismerniük. A felperes szerint a jogbiztonság elvének megsértése a jelen ügyben annál is inkább nyilvánvaló, mivel a negyedik Altmark-feltétel keretében a Bíróság a tagállamokkal szemben új tevőleges kötelezettséget írt elő, azaz azt, hogy közbeszerzési eljárást folytassanak le.

78 A felperes első érve közel áll ahhoz az érveléshez, amelyet a felperes a jelen jogalap első része keretében ad elő (lásd a fenti 64. pontot). Ugyanis, míg ezen első rész keretében a felperes úgy érvel, hogy az Altmark-feltételeket „rugalmasan” kellett volna alkalmazni a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítéletet (EU:C:2003:415) megelőzően keletkezett körülményekre, a jelen rész keretében a

felperes előadja, hogy a jogbiztonság elve arra kötelezi a Bizottságot, hogy teljes mértékben tekintsen el a szóban forgó feltételeknek a Bíróság releváns ítéletét megelőzően keletkezett körülményekre történő alkalmazásától.

79 Ezen első érvet el kell utasítani. Először is emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) olyan ítélet, amelyet a Bíróság előzetes döntéshozatali eljárásban hozott. Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróságot az EUMSZ 267. cikk értelmében megillető hatáskör célja annak biztosítása, hogy a nemzeti bíróságok az uniós jogot és különösen annak közvetlen hatályú rendelkezéseit egységesen értelmezzék és alkalmazzák (1980. március 27-i Denkavit italiana ítélet, 61/79, EBHT, EU:C:1980:100, 15. pont), és az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely előzetes döntéshozatali kérdésben hozott ítélet nem konstitutív, hanem tisztán deklaratív jellegű, következésképpen annak hatásai főszabály szerint az értelmezett szabály hatálybalépésének napjára visszamenőleg érvényesülnek (lásd: 2011. szeptember 8-i Q-Beef és Bosschaert ítélet, C-89/10 és C-96/10, EBHT, EU:C:2011:555, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Kétségtelen, hogy a Bíróság kivételesen, az uniós jogrendhez szorosan hozzátartozó jogbiztonság általános elvének alkalmazása útján, súlyos zavarok elkerülése érdekében korlátozhatja ítéletének időbeli hatályát, és így megakadályozhatja, hogy bármely érdekelt a jóhiszeműen létrejött jogviszonyok vitatása céljából a Bíróság által értelmezett rendelkezésre hivatkozzék (lásd ebben az értelemben: a fenti hivatkozott Denkavit italiana ítélet, EU:C:1980:100, 17. pont; 2013. december 19-i Association Vent De Colère! és társai ítélet, C-262/12, EBHT, EU:C:2013:851, 39. és 40. pont). Amint azonban a fenti 51. pontban hivatkozott BUPA-ítéletben (EU:T:2008:29, 158. és 159. pont) már megállapításra került, a Bíróság a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) meghozatalakor nem döntött ezen kivételes intézkedés alkalmazása mellett.

80 Ennélfogva a felperes állításával ellentétben a második és a negyedik Altmark-feltétel alkalmazásától nem lehet eltekinteni azzal az indokkal, hogy e feltételeket a jelen ügyben a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) kihirdetését megelőzően keletkezett körülményekre alkalmazzák.

81 Második érvével a felperes úgy tűnik, azt állítja, hogy a jelen ügyben különösen az abból eredően őt érintő pénzügyi következmények súlyára tekintettel sérült a jogbiztonság elve, hogy az Altmark-feltételek alkalmazásával az érintett intézkedéseket állami támogatásnak minősítik, amely intézkedéseket sokkal a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) kihirdetését megelőzően hozták meg.

82 Ennek az érvnek sem lehet helyt adni. Az ítélkezési gyakorlatból ugyanis kitűnik, hogy valamely be nem jelentett intézkedés kedvezményezettjére háruló pénzügyi következmények nem minősülnek olyan körülménynek, amely a jogbiztonság általános elvére tekintettel indokolná azon ítélet időbeli hatályának korlátozását, amelyben a Bíróság az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdését akképpen értelmezi, hogy az érintett intézkedés állami támogatásnak bizonyul (lásd ebben az értelemben: Association Vent De Colère! és társai ítélet, fenti 79. pont, EU:C:2013:851, 40–42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ebből következik, hogy a felperes nem hivatkozhat olyan negatív pénzügyi körülményekre, amelyek számára az Altmark-feltételeknek az érintett intézkedésekre való alkalmazásából, valamint ezen intézkedéseknek a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben (EU:C:2003:415) értelmezett EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak való minősítéséből erednek, annak érdekében, hogy a jogbiztonság elvére hivatkozva kérje, hogy e feltételeket a jelen ügyben ne alkalmazzák.

83 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy érveivel a felperes valójában nem önmagában az Altmark-feltételek visszaható hatályú alkalmazását kérdőjelezi meg, hanem a fenti 38. pontban hivatkozott CELF-ítéletből (EU:C:2008:79) eredő következményeket. A jelen kereset célja, amely egyébként igazolja a felperes eljáráshoz fűződő érdekét, ugyanis az, hogy elkerülje a fenti 38. pontban hivatkozott CELF-ítélet

(EU:C:2008:79) értelmében a jogellenesség időszaka után járó esetleges kamatfizetést, vitatva egyrészt az érintett intézkedések állami támogatásnak való minősítését (első, harmadik és negyedik jogalap), másrészt pedig azok új támogatásnak való minősítését (második jogalap).

84 Azon kérdés azonban, hogy megfelel-e a jogbiztonság elvének az, hogy a tényállás időszakában a közszolgáltatási feladat ellátásáért nyújtott ellentételezésnek minősülő finanszírozásban részesülő kedvezményezettet valamely pénzösszeg visszafizetésére kötelezzék az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének és az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdésének értelmezésére vonatkozó ítéletek együttes és visszaható hatályú alkalmazásából eredően, amely ítéleteket több évvel ezen ellentételezés kifizetését követően hozták, nem dönthető el a jelen jogvita keretében, amely azon határozat érvényességére vonatkozik, amelyben a Bizottság az említett ellentételezést állami támogatásnak minősítette. A nemzeti bíróság feladata, hogy értékelje – adott esetben a Bíróságnak feltett előzetes döntéshozatal iránti kérdéseket követően –, hogy a jelen ügy körülményei között a fenti 38. pontban hivatkozott CELF-ítéletben (EU:C:2008:79) felállított szabályok alkalmazhatók-e. Mindenesetre az ítélkezési gyakorlat jelenlegi állapotában ezen elvek alkalmazásának következményei nem indokolhatják az Altmark-feltételek alkalmazásától való eltekintést, vagy azok kevésbé szigorú alkalmazását.

85 Végül a felperes állításával ellentétben a Bíróság a negyedik Altmark-feltételt felállítva nem írt elő a tagállamokkal szemben olyan új tevőleges kötelezettséget, amely abban állna, hogy a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével megbízott vállalkozás kiválasztása érdekében mindig és minden körülmények között közbeszerzési eljárást folytassanak le. E feltétel megfogalmazásából kétségtelenül az következik, hogy a közbeszerzési eljárás lefolytatása, amely lehetővé teszi, hogy azt a jelöltet válasszák, aki a közösségnek e szolgáltatásokat a legkevesebb költséggel tudja nyújtani, a negyedik Altmark-feltétel tiszteletben tartása biztosításának egy módját jelenti. A Bíróság ugyanakkor egy másik módot is meghatározott a közszolgáltatási kötelezettségek hatékony teljesítésének ellenőrzésére. Megállapította ugyanis, hogy amennyiben nem folytattak le közbeszerzési eljárást, a szükséges ellentételezés mértékét meg lehet állapítani azon költségek alapján, amelyek egy átlagos, jól vezetett és a szóban forgó közszolgáltatási követelmények kielégítéséhez megfelelően felszerelt vállalkozásnál e közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésekor felmerülnének, figyelemmel az ehhez kapcsolódó bevételekre, valamint a méltányos nyereségre.

86 A fentiekből következik, hogy a jelen ügyben a jogbiztonság elve nem zárta ki, hogy a Bizottság az érintett intézkedéseket a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) által értelmezett EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősítse.

87 Az első jogalap második részét tehát el kell utasítani.

– A TV2-nek nyújtott ellentételezés számítási módjainak a második Altmark-feltételre tekintettel történő értékelésére vonatkozó, harmadik részről

88 A jelen jogalap harmadik részével a Dán Királyság által támogatott felperes úgy érvel, hogy még ha a Bizottság helyesen is állapította meg, hogy a jelen ügyben valamennyi Altmark-feltételt alkalmazni kell, és ráadásul e feltételeket pontosan úgy kellett alkalmazni, ahogyan azokat a Bíróság a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben (EU:C:2003:415) meghatározta, e feltételek közül a másodiknak a Bizottság általi alkalmazását téves jogalkalmazás jellemzi.

89 A felperes és a Dán Királyság lényegében úgy érvel, hogy a TV2-nek nyújtott ellentételezés kiszámításának alapjául szolgáló paraméterek és az azok végrehajtása érdekében a gyakorlatban követett szabályok előre ismertek, objektívek és átláthatóak voltak. Az ellentételezést ugyanis úgy határozták meg, mint egyrészt egy politikai döntés (a kormány és a dán országgyűlés között létrejött négyéves médiamegállapodások) alapján a TV2 rendelkezésére bocsátandó források, másrészt pedig a reklámból és egyéb tevékenységekből származó becsült bevételek közötti különbséget.

90 Konkrétabban először is a felperes azt állítja, hogy a második Altmark-feltételnek kisebb jelentősége van egy olyan, a jelen ügyhöz hasonló esetben, amikor a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítéséhez szükséges szolgáltatásokat csak néhány vállalkozás tudja nyújtani.

91 Másodszor a felperes úgy érvel, hogy azon tény, hogy a közszolgálati műsorszolgáltatással kapcsolatos feladat meghatározását illetően megbízott az illetékes politikai döntéshozókban, ideértve az e feladat ellátásával összefüggő kiadások meghatározását is, megfelel az ítélkezési gyakorlatnak és az alkalmazandó jogi háttérnek.

92 Harmadszor a felperes és a Dán Királyság azt kifogásolja, hogy a Bizottság annak állítására szorítkozott, hogy a dán hatóságok nem közölték az ellentételezés kiszámításának paramétereire vonatkozó információkat, anélkül hogy kifejtette volna, hogy az adott esetben mely számítási kritériumokról lehet szó, illetve hogy milyen jellemzőkkel kellene bírniuk a közszolgálati műsorszolgáltatás ellentételezésének megállapítására vonatkozó dán szabályoknak ahhoz, hogy megfeleljenek a második Altmark-feltételnek. A felperes továbbá azt állítja, hogy érveivel a Bizottság nem bizonyítja, hogy a közszolgálati műsorszolgáltatás ellentételezésének megállapítására vonatkozó dán szabályok nem voltak megfelelőek ahhoz, hogy megakadályozzák a túlkompenzációt.

93 Végül negyedszer a Dán Királyság kiemeli, hogy a jelen ügyben a második Altmark-feltétel Bizottság általi értelmezése téves, mivel összeegyeztethetetlen az első Altmark-feltétellel, ahogyan azt az ítélkezési gyakorlat értelmezi, amely nagy szabadságot biztosít a tagállamok számára a közszolgáltatási feladat meghatározása során. Ezenkívül ezen értelmezés túl tág, és így a második, a harmadik és a negyedik Altmark-feltétel összemosódását eredményezi. A Dán Királyság ezen érvei a felperes érveihez kapcsolódnak, aki előadja, hogy a Bizottság és a Viasat által a beadványaikban hivatkozott hatékonysági kérdés csak a negyedik Altmark-feltétel alkalmazása keretében releváns.

94 A megtámadott határozatban a Bizottság először is kifejtette a vizsgált időszakban hatályos Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed (a műsorszolgáltatásról szóló törvény) releváns rendelkezéseinek tartalmát, ahogyan azokat a dán hatóságok a 2003. március 24-i levelükben bemutatták (a megtámadott határozat (105) és (106) preambulumbekezdése). A Bizottság kiemelte különösen, hogy a TV2-nek járó ellentételezés összegét a kulturális miniszter határozza meg a dán országgyűlésben képviseltetett pártok többségével létrejött médiamegállapodás keretében, és hogy a vizsgált időszakban három médiamegállapodást kötöttek: az 1994 és 1997 közötti időszakra szóló, 1993. szeptember 16-án kötött médiamegállapodást, az 1997 és 2000 közötti időszakra szóló, 1996. május 10-én kötött médiamegállapodást, valamint a 2001 és 2004 közötti időszakra szóló, 2000. március 28-án kötött médiamegállapodást. Ezt követően a Bizottság kiemelte, hogy a vizsgált időszakban a TV2-nek nyújtott ellentételezést nem értékelték újra, még akkor sem, amikor a TV2 reklámbevételei 1999-ben lecsökkentek. A Bizottság ezenkívül a megtámadott határozat (108) preambulumbekezdésében kiemelte, hogy a dán hatóságok szerint a TV2-nek nyújtott ellentételezést egyrészt a TV2 költségvetésének és elszámolásainak ár- és bérindexálása alapján, másrészt pedig gazdasági elemzés alapján határozták meg. E gazdasági elemzést illetően a Bizottság rámutatott arra, hogy az két, a KPMG könyvvizsgáló cég által 1995-ben és 1999-ben készített tanulmányból áll (a továbbiakban: KPMG-tanulmányok), amelyek célja az volt, hogy az érintett díjfizetési időszakok vonatkozásában megvizsgálják a reklámpiac alakulásának különböző forgatókönyveit, annak érdekében, hogy megbecsüljék a TV2 potenciális reklámbevételeinek összegét, és így jobb alapot biztosítsanak a dán országgyűlésnek és a dán kormánynak az előfizetési díjakból származó források meghatározásakor és elosztásakor hozott döntéseikhez. A Bizottság a megtámadott határozat (114)–(116) preambulumbekezdésében az elemzése végén a következőket állapította meg:

„(114)
A Bizottság véleménye szerint a dán országgyűlésnek az előfizetési díj megállapításához vezető folyamatban való részvétele […] bizonyos szintű átláthatóságot és tárgyilagosságot biztosított. Ezen

túlmenően a TV2-höz befolyó előfizetési díjak összegét meghatározó médiamegállapodásokról több évre előre döntöttek, és a vizsgálat időszakában a TV2 ellentételezését később egyáltalán nem igazították ki.

(115)
A KPMG által készített [tanulmányok] azonban csak a TV2 növekvő reklámbevételeinek [helyesen: a TV2 reklámbevételeinek] összegét (azaz a bevételi oldalt) prognosztizálták. Ami az ellentételezés megállapításának költségoldalát illeti, ezek a [tanulmányok] nem foglaltak állást, és úgy tűnik a Bizottság számára, hogy a médiamegállapodások csak a TV2 korábbi években felmerült költségeinek indexálásán alapultak. A dán hatóságok tulajdonképpen jelezték, hogy az ellentételezést a TV2 költségvetésének és elszámolásainak ár- és bérindexálása alapján, valamint a gazdasági elemzések alapján határozták meg, amelyek csak a bevételi oldalt értékelték, és nem vonatkoztak az 1993. szeptember 16-án kötött médiamegállapodás hatálya alá tartozó időszakra.

(116)
Ezen túlmenően nem utaltak az ellentételezés kiszámítása alapjául szolgáló feltételekre. Az ellentételezés összegét előzetesen állapították meg, de a második Altmark-feltétel előírja, hogy magukat az ellentételezés kiszámításának alapjául szolgáló feltételeket előzetesen, tárgyilagos és átlátható módon kell megállapítani.”

95 A fenti 94. pontban említett megfontolásokból kitűnik, hogy a TV2-nek nyújtott ellentételezés számítási módjainak a második Altmark-feltételre tekintettel történő vizsgálatakor a Bizottság figyelembe vette azon tényt, hogy ezen ellentételezés összegét a dán országgyűlés ellenőrzése alatt a KPMG által készített tanulmányok alapján határozták meg, amelyek tartalmát a Bizottság megvizsgálta. A Bizottság a megtámadott határozat (114) preambulumbekezdésében még el is ismerte, hogy a dán országgyűlésnek az ellentételezés összegének megállapításához vezető folyamatba való beavatkozása „bizonyos szintű átláthatóságot és tárgyilagosságot” biztosíthatott. Ráadásul az említett preambulumbekezdésből kitűnik, hogy két másik elem, azaz azon tény, hogy a médiamegállapodások több évre előre meghatározták a TV2-nek juttatott, előfizetési díjakból származó forrásokat, valamint azon tény, hogy a TV2-nek járó ellentételezést a vizsgált időszakban nem igazították ki, erősítette ezen „átláthatóságot és tárgyilagosságot”.

96 Ugyanakkor a dán kormánynak a „bizonyos szintű átláthatóságot és tárgyilagosságot” biztosító beavatkozása a Bizottság szerint nem volt elég annak megállapításához, hogy a TV2-nek nyújtott ellentételezés számítási módjai megfelelnek a második Altmark-feltételnek. Az az elem ugyanis, amely döntően meghatározta a Bizottság azon megállapítását, hogy e feltétel nem teljesült, úgy tűnik az volt, hogy a KPMG által készített tanulmányok csak a TV2 becsült reklámbevételeire vonatkoztak, és nem vizsgálták meg a TV2-nek nyújtott ellentételezés kiszámításának „Költségoldalát”, amely csak a TV2 részéről a korábbi években ténylegesen felmerült, indexálással növelt kiadásokon alapult.

97 Így a Bizottság szerint az, ha az ellentételezés összegének kiszámításakor az ellentételezés kedvezményezettje részéről ténylegesen felmerült kiadásokra támaszkodnak, a második Altmark-feltételre tekintettel nem elegendő. Ez alapján megállapítható, hogy a Bizottság szerint a második Altmark-feltételnek való megfeleléshez az ellentételezés számítási paramétereit oly módon kell megfogalmazni, hogy az lehetővé tegye az ellentételezés kedvezményezettje kiadásai vagy költségei mértékének befolyásolását, illetve ellenőrzését. Úgy tűnik tehát, hogy a Bizottság szerint a második Altmark-feltétel magában foglalja az ellentételezés kedvezményezettje hatékonyságának fogalmát.

98 A megtámadott határozatnak a fenti 97. pontban kifejtett értelmezését megerősíti a Bizottságnak a felperes érveire adott válasza. A Bizottság ugyanis az ellenkérelemben azt állítja, hogy a felperes érvelése kizárólag a törvényhozó hatalom szuverenitásán alapul, és így figyelmen kívül hagyja az ellentételezés kiszámításának technikai jellemzőit. Hozzáteszi, hogy ezen érvelést követve a második Altmark-feltétel teljesüléséhez elegendő lenne az, ha a tagállam előre meghatározná az ellentételezés összegét, bármekkora legyen is az. Márpedig a Bizottság szerint e feltétel megköveteli, hogy a

választott számítási paraméter megakadályozza a túlkompenzációt, és biztosítsa a közszolgáltatás hatékonyságát. A Bizottság továbbá azt állítja, hogy még ha feltételezzük is, hogy a TV2 az egyetlen olyan vállalkozás, amely képes biztosítani a szóban forgó közszolgáltatást, el kell kerülni a túlkompenzációt, és biztosítani kell e közszolgáltatás hatékonyságát, annak elkerülése érdekében, hogy a TV2-nek nyújtott ellentételezéseket ne minősítsék állami támogatásnak.

99 Meg kell állapítani, hogy a második Altmark-feltételnek a megtámadott határozatból kitűnő és az ellenkérelem fényében értelmezettek szerinti felfogása téves.

100 Mivel ugyanis az Altmark-feltételek az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatás fogalma négy alkotóelemének egyikéhez, azaz a kedvezményezettnek nyújtott előnyhöz kapcsolódnak (lásd a fenti 46–49. pontot), e feltételek mindegyikének közös célja annak ellenőrzése, hogy a valamely vállalkozásnak egy közszolgáltatási feladat ellátásáért nyújtott ellentételezés olyan gazdasági előnnyel jár-e, vagy sem, amely alkalmas arra, hogy e vállalkozást a versenytárs vállalkozásokhoz képest előnyben részesítse.

101 Noha mindegyiküket összeköti e közös cél, minden egyes Altmark-feltétel a többitől független és eltérő szerepet játszik.

102 A fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) 90. pontjában megfogalmazott második Altmark-feltétel megköveteli, hogy az ellentételezés kiszámításának alapjául szolgáló paramétereket objektív és átlátható módon előre állapítsák meg annak elkerülése érdekében, hogy az ellentételezés olyan gazdasági előnnyel járjon, amely alkalmas arra, hogy a kedvezményezett vállalkozást a versenytárs vállalkozásokhoz képest előnyben részesítse.

103 E feltétel tartalmát a fenti 102. pontban hivatkozott mondat első része határozza meg. Abból kitűnik, hogy a második Altmark-feltétel három olyan követelményt állít fel, amelyeknek az ellentételezés számítási paramétereinek meg kell felelniük, annak biztosítása érdekében, hogy e számítás megbízható és a Bizottság által ellenőrizhető legyen. E követelmények előírják, hogy az ellentételezés számítási paramétereit átlátható eljárásban előre határozzák meg, és azok jellegüknél fogva objektívek legyenek. A fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítéletből (EU:C:2003:415) egyáltalán nem tűnik ki, hogy az általa megfogalmazott második feltétel szerint az ellentételezés számítási paramétereit úgy kellene kialakítani, hogy az befolyásolja, illetve ellenőrizze az ezen ellentételezés kedvezményezettje részéről felmerülő kiadások mértékét.

104 A Bizottság azzal, hogy a második Altmark-feltételt így értelmezi, úgy tűnik, azon az álláspontón van, hogy az ellentételezés számítási paramétereinek nem csupán objektíveknek és átlátható eljárásban előre meghatározottaknak kell lenniük, hanem ezenkívül a közszolgáltatás ellátásának hatékonyságát is biztosítaniuk kell. Márpedig ezen, a második Altmark-feltétel megszövegezésével összeegyeztethetetlen értelmezés a jelen ügyben vizsgált feltétel és a negyedik feltétel összemosódásához vezet.

105 A második Altmark-feltétel Bizottság által elfogadott értelmezését nem támasztja alá az ítélkezési gyakorlat, és ezenkívül azon, a fenti 102. pontban bemutatott mondat második része sem, amelyben a Bíróság e feltételt megfogalmazta. E szövegrész ugyanis csak arra szolgál, hogy felidézze az együttesen figyelembe vett összes Altmark-feltétel közös célját, nem pedig arra, hogy a második feltételbe egy olyan hatékonysági követelményt vezessen be, amely a negyedik feltétel sajátja.

106 Ezen elemekre figyelemmel meg kell állapítani, hogy a Bizottság azáltal, hogy megkövetelte, hogy a TV2-nek nyújtott ellentételezés számítási paraméterei oly módon legyenek megfogalmazva, hogy biztosítsák, hogy a TV2 hatékonyan lássa el közszolgáltatási feladatát, tévesen alkalmazta a jogot. Mivel e téves jogalkalmazás magának a második Altmark-feltételnek az alkalmazási körére vonatkozik, hibássá teszi a TV2-nek nyújtott ellentételezés számítási módjaira vonatkozóan a Bizottság által a megtámadott határozat (112)–(117) preambulumbekezdésében elvégzett értékelés egészét.

107 Végül meg kell állapítani, hogy a felperes által a megtámadott határozat (116) preambulumbekezdését illetően megfogalmazott kifogások megalapozottak. Mivel ugyanis a Bizottság a megtámadott határozat (112)–(115) preambulumbekezdésében megvizsgálja az ellentételezésnek az e határozat (105)–(111) preambulumbekezdésében bemutatott számítási módjait, a határozat (116) preambulumbekezdésében megfogalmazott megállapítás, miszerint „nem utaltak az ellentételezés kiszámítása alapjául szolgáló feltételekre”, ellentmond az azt megelőző elemzésnek, sőt értelmetlennek mutatkozik. A Bizottság e preambulumbekezdésben a második Altmark-feltétel tartalmának megismétlésére szorítkozik, anélkül hogy összefüggésbe hozná azt az előző preambulumbekezdésekben általa megfogalmazott észrevételekkel.

108 Meg kell tehát állapítani, hogy a felperes első jogalapjának harmadik része megalapozott.

109 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy amennyiben valamely határozat egyes indokai önmagukban is a jogilag megkövetelt módon alátámasztják e határozatot, akkor a jogi aktus más indokait érintő esetleges hibák semmi esetre sem érintik annak rendelkező részét. Ezenkívül, amennyiben a Bizottság határozatának a rendelkező része az érvelés több pillérén alapul, amelyek mindegyike önmagában elegendő ahhoz, hogy e rendelkező részt megalapozza, főszabály szerint csak abban az esetben kell megsemmisíteni ezt a jogi aktust, ha e pillérek mindegyike jogellenes. Ebben az esetben valamely hiba vagy más olyan jogellenesség, amely az érvelésnek csak az egyik pillérét érinti, nem elegendő ahhoz, hogy igazolja a vitatott határozat megsemmisítését, mivel e hibának nem lehetett meghatározó befolyása az e határozatot meghozó intézmény által elfogadott rendelkező részre (lásd: 2005. december 14-i General Electric kontra Bizottság ítélet, T-210/01, EBHT, EU:T:2005:456, 42. és 43. pont, valamint ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd továbbá ebben az értelemben: 2010. szeptember 9-i Evropaïki Dynamiki kontra Bizottság ítélet, T-387/08, EU:T:2010:377, 59. pont).

110 A jelen ügyben, mivel egyrészt az Altmark-feltételek kumulatív jellegűek, másrészt pedig a Bizottság a megtámadott határozatban megállapította, hogy e feltételek közül sem a második, sem pedig a negyedik nem teljesül, azon tény, hogy a megtámadott határozatnak a második Altmark-feltételre vonatkozó része jogellenes, nem elegendő a keresetnek való helyt adáshoz, és a megtámadott határozat annyiban történő megsemmisítéséhez, amennyiben az megállapítja, hogy az érintett intézkedések állami támogatásnak minősülnek.

111 Meg kell tehát vizsgálni az első jogalap negyedik részét, amely a TV2-nek nyújtott ellentételezés számítási módjainak a negyedik Altmark-feltételre tekintettel történő értékelésére vonatkozik.

– A TV2-nek nyújtott ellentételezés számítási módjainak a negyedik Altmark-feltételre tekintettel történő értékelésére vonatkozó, negyedik részről

112 Az első jogalap negyedik részével a Dán Királyság által támogatott felperes a harmadik részhez hasonlóan úgy érvel, hogy még ha a Bizottság helyesen is állapította meg, hogy a jelen ügyben a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben (EU:C:2003:415) megfogalmazott valamennyi Altmark-feltételt alkalmazni kell, és ráadásul e feltételeket pontosan úgy kellett alkalmazni, ahogyan azokat a Bíróság az említett ítéletben meghatározta, e feltételek közül a negyediknek a Bizottság általi alkalmazását téves jogalkalmazás jellemzi.

113 A felperes elsősorban előadja, hogy a Bizottság értékelése azon a téves előfeltevésen alapul, hogy a szóban forgó piacon az érintett időszak vonatkozásában meg lehetett határozni egy olyan „átlagos, jól vezetett és megfelelően felszerelt” vállalkozást, amely vállalkozás költségeinek mértéke ésszerűen összehasonlítható volt a felperes saját költségeivel. A felperes úgy érvel, hogy mind általában véve, mind pedig a szóban forgó helyzethez hasonló helyzetben, amikor csak állami vállalkozásokat bíztak meg a közszolgáltatási feladatokkal, Dániában nem létezik a szóban forgó szolgáltatások piaca, ennélfogva olyan hasznos referencia sincs, amely lehetővé tenné a közszolgáltatási feladatokkal összefüggő átlagos költségek meghatározását. A felperes véleménye szerint valamely adott feladat

ellátható költségesebb vagy kevésbé költséges módon is, attól függően, hogy a feladatokat meghatározó és az azok ellátásához szükséges eszközöket biztosító hatóságok milyen mennyiségi és minőségi szintet kívánnak meg. Márpedig a felperes szerint nem lehet objektív választ adni például arra a kérdésre, hogy hatékonyabb vagy kevésbé hatékony-e nem a hírműsorokra, hanem a dán drámai produkciókra helyezni a hangsúlyt, tekintettel azokra a különbségekre, amelyekkel ez a költségeket illetően jár.

114 E tekintetben meg kell állapítani, hogy abban az esetben, ha a közszolgáltatási feladat ellátásával megbízott vállalkozást nem közbeszerzési eljárásban választják ki, a negyedik Altmark-feltétel alkalmazása gyakorlati nehézségeket okozhat. Egyrészt a „jól vezetett és megfelelően felszerelt” vállalkozás fogalma szükségképpen széles mérlegelési mozgásteret nyújt az azt alkalmazó jogalany számára. Másrészt olyan két vállalkozás összehasonlítása, amelyek közül az egyik közszolgáltatási feladattal megbízott állami vállalkozás, a másik pedig ilyen feladattól mentes magánvállalkozás, nem könnyű, figyelemmel különösen arra, hogy a közszolgáltatási feladat ellátásával megbízott vállalkozás bizonyos konkrét minőségi követelményeknek van alávetve. E tekintetben a felperes kiemeli, hogy úgy tűnik, maga a Bizottság is elismeri, hogy nehézségeket okoz a TV2-nek a versenytársai valamelyikével való összehasonlítása, különösen amikor a megtámadott határozat (242) preambulumbekezdésében elismeri, hogy nem mondható el, hogy a dán piacon működő szereplők hasonló helyzetben vannak, és hogy így a teljesítménymutatók közvetlenül összehasonlíthatóak.

115 A negyedik Altmark-feltétel olyan esetben való alkalmazásával összefüggő nehézségek ellenére azonban, amikor – amint a jelen ügyben is – a közszolgáltatási kötelezettségekkel megbízott vállalkozást nem közbeszerzési eljárás keretében választották ki, a felperes érvét el kell utasítani.

116 Olyan közbeszerzési eljárás hiányában ugyanis, amely lehetővé tenné, hogy azt a jelöltet válasszák, aki a közszolgáltatási feladatot a legkevesebb költséggel tudja ellátni, a nyújtott ellentételezést egy átlagos, jól vezetett és a szükséges eszközökkel megfelelően felszerelt vállalkozást referenciaként alapul véve kell meghatározni. Az ilyen vállalkozás keresése arra szolgál, hogy optimalizálják a közszolgáltatási feladat ellátásához szükségesnek tekintett ellentételezés összegét, és elkerüljék azt, hogy valamely nem hatékony vállalkozás magas költségeit vegyék alapul referenciaként ezen ellentételezés összegének kiszámítása során. Amennyiben egyáltalán nem kerül sor az ellentételezés összegének optimalizálására, nem zárható ki ugyanis, hogy ezen ellentételezés olyan gazdasági előnnyel jár, amely a kedvezményezett vállalkozást előnyben részesítheti a versenytársaival szemben.

117 Ezenkívül a negyedik Altmark-feltétel kimondásával a Bíróság pontosan rámutatott arra, hogy ahhoz, hogy e feltétel teljesüljön olyan esetekben, amikor az ellentételezés kedvezményezettjét nem közbeszerzési eljárásban választották ki, be kell azonosítani egy, a kedvezményezettől eltérő referenciavállalkozást. E feltétel teljesítéséhez nem elegendő tehát, ha a tagállam kijelenti, hogy a közszolgáltatási feladat sajátosságaira figyelemmel nem lehetséges az ellentételezés kedvezményezettjéhez hasonló vállalkozást beazonosítani a piacon, és ezt követően megpróbálja bizonyítani, hogy maga a kedvezményezett e feltétel értelmében vett, „jól vezetett és megfelelően felszerelt” vállalkozás.

118 Amint a Bizottság rámutat, a felperes által előadott érv azzal jár, hogy sosem lehetne összehasonlítani az állami műsorszolgáltatók költségeit az egyes ilyen műsorszolgáltatók és az egyes általános gazdasági érdekű szolgáltatások sajátos helyzete miatt. Ezen érv elfogadása teljesen megfosztaná a negyedik Altmark-feltételt a lényegétől.

119 Végül mindenesetre a műsorszolgáltatás területén a magán és az állami műsorszolgáltatók kiadásainak nagy része lényegében hasonló és összehasonlítható, még akkor is, ha figyelembe vesszük az állami műsorszolgáltatókra ruházott közszolgáltatási kötelezettségeket. Mind a magán, mind pedig az állami műsorszolgáltatóknak szembe kell nézniük ugyanis a szellemi tulajdonjogokkal kapcsolatos költségekkel, a produkciós és koprodukciós költségekkel, a termékek és projektek kialakításával összefüggően javak és szolgáltatások beszerzésére szánt kiadásokkal, illetve a személyzeti kiadásokkal. Ezenkívül az állami műsorszolgáltatók műsortervezésének és produkcióinak egy része nem tér el

alapvetően a magántársaságok kínálatától, ami legalábbis lehetővé teszi bizonyos mértékben a költségek összehasonlítását. E körülmények között a felperes nem szorítkozhat annak állítására, hogy nem lehet azonosítani egyetlen, a negyedik Altmark-feltétel értelmében vett „átlagos, jól vezetett és megfelelően felszerelt” vállalkozást sem, anélkül hogy legalább megkísérelte volna összehasonlítani a költségeit egy másik, a dán műsorszolgáltatás piacán vagy egy ahhoz hasonló piacon tevékenykedő vállalkozás költségeivel.

120 Ráadásul ezen, a jelen jogalap negyedik része keretében bemutatott érvvel a felperes valójában megint csak azt a kérdést hangsúlyozza, amelyet az említett jogalap első része keretében hoz fel, azaz azt, hogy a negyedik Altmark-feltételt a jelen ügyben nem lehetett volna alkalmazni. Márpedig ezen érvelés mint megalapozatlan már elutasításra került.

121 Az első jogalap negyedik része keretében a felperes által előadott első érvet tehát el kell utasítani.

122 Másodsorban a felperes előadja, hogy mindenesetre a negyedik Altmark-feltétel lényegében teljesült, mivel a TV2 az érintett időszakban a hatóságok – különösen a Rigsrevisionen (dán számvevőszék) – éves vizsgálatának volt alávetve annak ellenőrzése érdekében, hogy e vállalkozást jól és hatékonyan vezették-e, és hogy költségeinek mértéke megfelelt-e azon követelményeknek, amelyeket a hatékonyan vezetett és megfelelően felszerelt vállalkozásoknak ki kell elégíteniük.

123 A felperes érveire válaszolva a Bizottság előadja, hogy a Dán Királyság nem bizonyította, hogy a negyedik Altmark-feltétel teljesül, noha rá hárult az ezzel kapcsolatos bizonyítási teher. A Bizottság szerint a Dán Királyság által a hivatalos vizsgálati eljárásban benyújtott dokumentumok egyáltalán nem tartalmazták azon költségek elemzését, amelyek egy átlagos, jól vezetett és megfelelően felszerelt vállalkozásnál merültek volna fel a szóban forgó közszolgáltatási kötelezettségek teljesítése során.

124 Először is a Bizottság által felhozott, a bizonyítási teherre vonatkozó kérdést illetően emlékeztetni kell arra, hogy noha a Bizottság feladata az állami támogatás fennállásának bizonyítása, az érintett tagállam a 659/1999 rendelet 2. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 10. cikke (2) bekezdésének megfelelően köteles minden olyan szükséges információt a Bizottság rendelkezésére bocsátani, amely lehetővé teszi számára a vizsgált intézkedés minősítésére és adott esetben a belső piaccal való összeegyeztethetőségére vonatkozó határozathozatalt.

125 Ezenkívül az első Altmark-feltételre vonatkozó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy noha a tagállam széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik annak meghatározását illetően, hogy mit tekint általános gazdasági érdekű szolgáltatásnak, köteles bizonyítani, hogy az első Altmark-feltételben a közszolgáltatási kötelezettségek meghatározásával, illetve azzal kapcsolatban felállított követelmények, hogy az ellentételezés kedvezményezettjét ténylegesen e kötelezettségek teljesítésével bízták meg, teljesülnek (BUPA-ítélet, fenti 51. pont, EU:T:2008:29, 172. pont).

126 Ezen, az első Altmark-feltételre vonatkozó ítélkezési gyakorlat átültethető a negyedik Altmark-feltételre is, így a tagállam köteles bizonyítani, hogy az érintett közszolgáltatási feladat ellátásával megbízott vállalkozás kiválasztása érdekében szervezett közbeszerzési eljárás hiányában az e vállalkozásnak nyújtott ellentételezés mértékét azon költségek elemzése alapján állapították meg, amelyek egy átlagos, jól vezetett és a szóban forgó közszolgáltatási követelmények kielégítéséhez megfelelően felszerelt vállalkozásnál e feladat ellátásakor felmerültek volna. Ennek bizonyítása hiányában nem zárható ki, hogy a közszolgáltatási feladattal megbízott vállalkozásnak nyújtott ellentételezés állami támogatási elemet tartalmaz.

127 Ennek a jelen ügyben való bizonyítását illetően a Bizottság a TV2 elszámolásainak a Rigsrevisionen által elvégzett ellenőrzésére összpontosította elemzését. E tekintetben a Bizottság a megtámadott határozat (128)–(135) preambulumbekezdésében kiemelte, hogy a dán hatóságok szerint a Rigsrevisionen által a TV2 felett gyakorolt ellenőrzés nem csupán a TV2 elszámolásainak közigazgatási és pénzügyi ellenőrzésében áll, hanem e vállalkozás hatékonyságára is vonatkozik. A Bizottság szerint azonban az a

tény, hogy a TV2 elszámolásait jóváhagyásra benyújtották a dán kulturális miniszterhez, nem volt elegendő annak bizonyításához, hogy a TV2 költségei megfeleltek egy átlagos és jól vezetett vállalkozás költségeinek. Ezt követően a Bizottság megjegyezte, hogy a hivatalos vizsgálati eljárás során a dán hatóságok különösen a Rigsrevisionen 2000. évi jelentésére támaszkodtak. E jelentés a TV2 termelékenységének alakulását bizonyos mértékben a DR-ével és külföldi állami csatornákéval, azaz a British Broadcasting Corporationéval (BBC), a Sveriges Televisionéval (SVT) és a Norsk Riksringkastingéval (NRK) hasonlította össze. Ebből a jelentésből kitűnt, hogy 1990 és 1999 között a DR és a TV2 termelékenysége javult, és hogy a DR és a TV2 termelékenységének alakulása jobb vagy ugyanolyan volt, mint a szóban forgó három másik állami csatornáé. A Bizottság megállapította, hogy e jelentés nem elegendő a negyedik Altmark-feltétel tiszteletben tartásának bizonyítására, különösen a következő okok miatt:

– először is a Bizottság vitatta azt, hogy a negyedik Altmark-feltétel szempontjából a költségek utólagos ellenőrzése releváns lehet, ha az ellentételezés összegének meghatározása előtt nem elemezték e költségeket;

– másodszor a Bizottság kiemelte, hogy a Rigsrevisionen 2000. évi jelentése az ellentételezés összegét megállapító médiamegállapodások után keletkezett (lásd a fenti 94. pontot). Ennélfogva nem mutatja be, hogy az ellentételezést azon költségek alapján határozták meg, amelyek egy átlagos vállalkozásnál merültek volna fel a közszolgáltatási kötelezettségeinek teljesítése során;

– harmadszor e jelentés olyan más állami csatornákkal való összehasonlításra vonatkozik, amelyek egyike sem tekinthető „átlagos” vállalkozásnak. A Bizottság e tekintetben kiemelte, hogy a negyedik Altmark-feltételt illetően nem lehet következtetéseket levonni a DR és a TV2 termelékenységének összehasonlításából, mivel a DR nem juthatott reklámbevételekhez, és ellentételezését ugyanazon az alapon állapították meg, mint a TV2-ét. A DR tehát nem volt átlagos televíziós csatorna. A külföldi állami csatornákkal való összehasonlítást illetően a Bizottság megállapította, hogy a jelentés csak összehasonlítja a TV2 termelékenységének alakulását egy másik állami csatornáéval, és nem vizsgálja meg magának a hatékonyságnak a szintjét, sem pedig a költségeket. A Bizottság szerint ezen adat a negyedik Altmark-feltétel szempontjából nem volt bizonyító erejű, mivel egy televíziós csatorna termelékenységének kisebb mértékű növekedése számos tényezőnek tulajdonítható;

– negyedszer a Bizottság kiemelte, hogy maga a Rigsrevisionen is rámutatott a jelentésében arra, hogy nem vizsgálta meg részletesen a külföldi csatornák elszámolásait, tehát lehetnek eltérések a csatornák tevékenységei és az egyes elszámolási tételekhez használt számítási módszereik között. A Rigsrevisionen rámutatott arra is, hogy az említett jelentés célja az, hogy a termelékenység alakulását, nem pedig a termelékenység mértékét hasonlítsa össze, és hogy a megfigyelt alakulás okait nem vizsgálta tovább.

128 A Bizottság ezen észrevételek összessége alapján megállapította, hogy a Rigsrevisionen 2000. évi jelentése nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a TV2 költségei megfelelnek azon költségeknek, amelyek egy átlagos, jól vezetett és megfelelően felszerelt vállalkozásnál merültek volna fel a közszolgáltatási feladatának ellátása során.

129 A Dán Királyság által támogatott felperes két szempontból is vitatja ezen indokolást. Egyrészt a Rigsrevisionen által végzett ellenőrzés jellegére vonatkozó érveket ad elő, amelyek különösen a megtámadott határozat (128) preambulumbekezdésére vonatkoznak. Másrészt vitatja a Rigsrevisionen 2000. évi jelentésének a Bizottság általi értékelését.

130 Ezen érvek részletes vizsgálatát megelőzően meg kell állapítani, hogy érveivel a felperes lényegében azt kívánja bizonyítani, hogy a TV2 „jól vezetett és megfelelően felszerelt” vállalkozás volt, amit megerősítenek a Rigsrevisionen éves ellenőrzései – amelyeknek a TV2-t alávetették –, és amit a

Rigsrevisionen 2000. évi jelentése is dokumentál. A felperes nem vitatja különösen a Bizottság azon megállapítását, miszerint a Rigsrevisionen 2000. évi jelentését az ellentételezés összegét megállapító médiamegállapodások alapján készítették.

131 E tekintetben a fenti 117. pontban már kiemelésre került, hogy a Bíróság által az ítéletében megfogalmazott negyedik Altmark-feltétel megköveteli, hogy amikor az ellentételezés kedvezményezettjét nem közbeszerzési eljárásban választották ki, az ellentételezés mértékét azon költségek elemzése alapján határozzák meg, amelyek egy szokásos piaci feltételek között működő és a kedvezményezettől eltérő referenciavállalkozásnál felmerülnek. Meg kell állapítani, hogy a Bíróság egyáltalán nem sugallta azt, hogy olyan esetekben, amikor az ellentételezés kedvezményezettjét nem közbeszerzési eljárásban választják ki, e feltétel teljesítése érdekében bizonyítani lehet azt, hogy maga a kedvezményezett „jól vezetett és megfelelően felszerelt” vállalkozás.

132 Ennélfogva a Dán Királyság által támogatott felperes érvei összességükben nem bizonyítják azt, hogy a Bizottság annak megállapításakor, hogy a negyedik Altmark-feltételt a jelen ügyben nem tartották tiszteletben, hibát követett el. Mindenesetre, még ha feltételezzük is, hogy – amint a felperes állítja – a negyedik Altmark-feltételt a jelen ügyben a lényegét tekintve és kevésbé szigorúan kellett volna alkalmazni (lásd a fenti 67–72. pontot), ezen érvek a lent bemutatott részletesebb vizsgálat esetén sem állnak helyt.

133 Elsősorban a Rigsrevisionen által végzett ellenőrzés jellegét illetően a felperes előadja, hogy a Bizottság tévesen állapította meg, hogy ezen ellenőrzés az elszámolások közigazgatási és pénzügyi ellenőrzésére korlátozódik. A Bizottság tévesen értékelte a Rigsrevisionen hatásköreit és a dán alkotmányos rendben játszott szerepét. A felperes előadja, hogy a Rigsrevisionen minden évben ellenőrzi a TV2 elszámolásait, és ennek során megvizsgálja, hogy a vállalkozást hatékonyan vezetik-e, és különösen, hogy hatékony költséggazdálkodást folytat-e. Ezenkívül a Rigsrevisionen jelentései nyilvánosan hozzáférhető dokumentumok, továbbá a dán országgyűlésnek és az állami ellenőröknek nyújtják be azokat, akik jelezni tudják az esetleges szabálytalanságokat. Nem tekinthetők tehát egyszerűen olyan dokumentumoknak, amelyek a TV2 elszámolásai dán kulturális miniszter általi jóváhagyásának alapjául szolgálnak. Végül a felperes szerint téves a Bizottság azon állítása, miszerint az elszámolások utólagos ellenőrzése a negyedik Altmark-feltétel szempontjából nem releváns. Szerinte ugyanis valamely vállalkozás vezetése hatékonyságának a vállalkozás költségei alapján történő ellenőrzése csak utólag végezhető el.

134 E tekintetben rá kell mutatni, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (128) preambulumbekezdésében megjegyzi:

„[e]zen túlmenően [a Dán Királyság] azzal érvel, hogy az Állami Számvevőszék [Rigsrevisionen] a TV2 folyamatos felülvizsgálata keretében elvégezte a TV2 elszámolásainak pénzügyi és vezetői [helyesen: és közigazgatási] ellenőrzését, valamint azzal, hogy folyamatos ellenőrzésekre került sor, amelyek hatékonysági megfontolásokra is irányultak.”

135 Ezenkívül a Bizottság ezen érvre válaszolva ugyanezen preambulumbekezdésben megállapítja:

„[a] Bizottság megítélése szerint azonban az a tény, hogy a TV2 elszámolásait jóváhagyásra benyújtották a kulturális miniszterhez, nem elegendő annak bizonyításához, hogy a TV2 költségei egy jól vezetett, átlagos vállalkozás költségei.”

136 A Bizottság, úgy tűnik, így nem tesz különbséget egyrészt az olyan független közigazgatási szerv, mint a számvevőszék, vagyis a jelen ügyben a Rigsrevisionen által elvégzett ellenőrzés, másrészt pedig a felügyeletet gyakorló miniszter által elvégzett ellenőrzés között.

137 A tárgyaláson arra a kérdésre válaszolva, hogy milyen kapcsolat van a dán kulturális miniszter által elvégzett, illetve a Rigsrevisionen által elvégzett ellenőrzés között, a felperes és a Dán Királyság kifejtette – anélkül, hogy a Bizottság ezt vitatta volna –, hogy az alkalmazandó dán jogszabály szerint a TV2 elszámolásainak ellenőrzéséről a Rigsrevisionen által készített jelentéseket benyújtják jóváhagyásra a dán kulturális miniszterhez, aki ennek alapján adott esetben javaslatokat tehet a meghozandó intézkedésekre a dán országgyűlésnek.

138 Ezenkívül a tárgyaláson a felek előterjesztették észrevételeiket a felperes és a Dán Királyság által egy pervezető intézkedésre válaszul benyújtott dokumentumokkal, azaz a Lov om revision af statens regnskaber (az állam elszámolásainak ellenőrzéséről szóló törvény) szövegével és különösen annak 3. cikkével, valamint egyéb, az érintett időszakban a Rigsrevisionen hatásköreit szabályozó normatív szövegekkel kapcsolatban.

139 A Dán Királyság által benyújtott dokumentumokból kitűnik, hogy az 1995-től 2002-ig tartó időszakban a Lov om revision af statens regnskaber 3. cikke a következőképpen szólt:

„Az ellenőrzés során meg kell vizsgálni az elszámolások pontosságát, és azt, hogy az elszámolások elfogadásával kapcsolatos határozatok megfelelnek-e a kiadott engedélyeknek, a törvénynek és más szabályoknak, valamint a kötött megállapodásoknak és a szokásos gyakorlatnak. Ezenkívül értékelést kell végezni abban a tekintetben is, hogy az eszközök felhasználása és az elszámolásokat benyújtó vállalkozások vezetése során mennyiben veszik figyelembe a megfelelő pénzügyi igazgatáshoz fűződő érdeket.”

140 A Dán Királyság ezenkívül benyújtotta a Lov om revision af statens regnskaberre vonatkozó előkészítő munkák szövegét is, arra hivatkozva, hogy a dán jogi hagyományoknak megfelelően az ilyen típusú szövegek különösen nagy jelentőséggel bírnak. Az említett előkészítő munkák releváns rendelkezései kimondják:

„Az állam elszámolásainak ellenőrzéséről szóló törvény 3. cikke szerint a Rigsrevisionen által végzett ellenőrzés – az elszámolások pontosságának, illetve az engedélyek és szabályok tiszteletben tartásának vizsgálatára vonatkozó pénzügyi ellenőrzésen kívül – magában foglalja »[…] az abban a tekintetben elvégzett értékelést is, hogy az eszközök felhasználása és az elszámolásokat benyújtó vállalkozások vezetése során mennyiben veszik figyelembe a megfelelő pénzügyi igazgatáshoz fűződő érdeket«, [a]zaz különösen a termelékenység és a hatékonyság ellenőrzését. Mivel e szervezési módok csak részben működnek piaci feltételek mellett, a vezetés ellenőrzését messzemenően igazolja a piaci mechanizmusok helyettesítése és ellensúlyozása.”

141 A Dán Királyság ennek alapján megállapítja, hogy az érintett időszak egésze alatt a TV2 termelékenysége és hatékonysága folyamatos ellenőrzésnek volt alávetve. Ezen ellenőrzést kiegészítette egy, a Lov om revision af statens regnskaber 17. cikkének (2) bekezdése alapján elvégzett rendkívüli ellenőrzés, amelynek megállapításait a Rigsrevisionen 2000. évi jelentésében fogalmazták meg.

142 A Viasat erre azt válaszolja, hogy az éves vállalatvezetési ellenőrzések nem a TV2 termelékenységére és hatékonyságára, hanem kizárólag a vállalatvezetési rendszerek formáját öltő kormányzati eszközök fennállására vonatkoztak. Az egyetlen ellenőrzés, amelynek a TV2-t az érintett időszakban alávetették, és amely a TV2 termelékenységére vonatkozott, a Rigsrevisionen 2000. évi jelentésének alapjául szolgáló ellenőrzés volt.

143 A Dán Királyság által hivatkozott rendelkezésekből kétségtelenül kitűnik, hogy a Rigsrevisionen által végzett ellenőrzés terjedelme túllép az elszámolások egyszerű közigazgatási ellenőrzésén, és a TV2 vezetésének hatékonyságára vonatkozik. Nem vitatott azonban, hogy az egyetlen olyan dokumentumot, amely bemutatja az ezen intézmény által elvégzett ellenőrzésnek a közigazgatási eljárásban a Bizottsághoz benyújtott gyakorlati eredményét, a Rigsrevisionen 2000. évi jelentése képezi.

144 Márpedig e jelentést illetően meg kell állapítani, hogy a felperes megelégszik annak megállapításával, hogy a Bizottság által e jelentéssel szemben megfogalmazott kritika nem helytálló, amennyiben a Bizottság azt kifogásolja, hogy a jelentést két négyéves médiamegállapodást követően készítették, és az nem tartalmaz „átlagos televíziós csatornákkal” való összehasonlításokat.

145 Ezen érvelés nem elegendő a Bizottság által a megtámadott határozat (135) preambulumbekezdésében tett megállapítás megkérdőjelezésére, amely szerint a Rigsrevisionen 2000. évi jelentése alapján nem lehetett arra következtetni, hogy a TV2 költségei megfelelnek azon költségeknek, amelyek egy átlagos és jól vezetett vállalkozásnál merültek volna fel a közszolgáltatási kötelezettségeinek teljesítése során. E megállapítás ugyanis több, a Bizottság által a Rigsrevisionen 2000. évi jelentésével kapcsolatban megfogalmazott kritikán alapul (lásd a fenti 127. pontot), amelyeket a felperes konkrétan nem vitat. A felperes nem vitatja különösen azt a tényt, hogy e jelentés célja az volt, hogy 1991 és 2000 között egy tízéves időszakra vonatkozóan megvizsgálja a DR és a TV2 termelékenységének alakulását, nem pedig az, hogy megállapítsa e két jogalany termelékenységének mértékét, és nem vitatja azt a tényt sem, hogy e jelentés nem elemzi e termelékenység növekedésének vagy csökkenésének okait. Márpedig a TV2 termelékenységének alakulására vonatkozó adatok alapján nem lehet megállapításokat tenni azon kérdéssel kapcsolatban, hogy a számára nyújtott ellentételezés mértéke megfelelt-e azon költségeknek, amelyek egy átlagos, jól vezetett és megfelelően felszerelt vállalkozásnál merültek volna fel a ráruházott közszolgáltatási kötelezettségek teljesítése során.

146 A felperes nem vitatja azt a tényt sem, hogy a Rigsrevisionen 2000. évi jelentése nem alapul a külföldi csatornák elszámolásainak részletes elemzésén, és nem kérdőjelezi meg a Bizottság azon megállapítását, miszerint a TV2 termelékenységének a DR-rel és külföldi állami csatornákkal, azaz nem szokásos piaci feltételek mellett működő csatornákkal való összehasonlítása a negyedik Altmark-feltétel szempontjából nem bizonyító erejű.

147 Végül a Viasathoz hasonlóan rá kell mutatni arra, hogy a szóban forgó jelentést 2000 novemberében, azaz az utolsó négyéves médiamegállapodás megkötését követően tették közzé (lásd a fenti 94. pontot). Ennélfogva, még ha e jelentés meg is állapította a TV2 termelékenységének növekedését, e tény nem befolyásolhatta az érintett időszakban a TV2-nek nyújtott ellentételezés mértékét.

148 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperes által előadott érvek nem elegendőek annak bizonyításához, hogy a TV2-nek nyújtott ellentételezés számítási módjainak a negyedik Altmark-feltételre tekintettel való vizsgálatakor a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot.

149 Amint már kiemelésre került, mind a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítéletből (EU:C:2003:415), mind pedig az azt követő, a fenti 54. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az említett ítéletben annak megállapítása érdekében megfogalmazott feltételek, hogy a közszolgáltatási kötelezettségek ellentételezése nem nyújtott ezen ellentételezés kedvezményezettjének előnyt, kumulatív jellegűek. Mivel nem nyert bizonyítást, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a TV2-nek a ráruházott közszolgáltatási kötelezettségek teljesítéséért nyújtott ellentételezés számítási módjai nem teljesítik a negyedik Altmark-feltételt, meg kell állapítani, hogy az érintett intézkedések az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett előnnyel jártak a TV2 számára.

150 Következésképpen a felperes első jogalapjának negyedik részét el kell utasítani.

151 Ebből következik, hogy az első jogalapot el kell utasítani, annak ellenére, hogy a Bizottság a második Altmark-feltétel értékelése során hibát követett el.

Az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének amiatti megsértésére alapított harmadik jogalapról, hogy a Bizottság megállapította, hogy az előfizetési díjakból származó, és a TV2 által a regionális állomásainak továbbutalt források a TV2-nek nyújtott állami támogatásnak minősülnek

152 A másodlagosan előterjesztett második kereseti kérelmének alátámasztására felhozott harmadik jogalapjával a felperes úgy érvel, hogy a Bizottság tévesen vette bele az ellentételezés kiszámításába az előfizetési díjakból származó azon bevételeket, amelyeket 1997 és 2002 között előbb a TV2 Alap a TV2-nek utalt, majd ezt követően az utóbbi a regionális állomásainak utalt tovább. A TV2 Alap 1996 végén történt felszámolását követően ugyanis, amely alap feladata az volt, hogy a DR-től származó előfizetési díjakból eredő bevételt felossza a regionális állomások között, a jogalkotó a TV2-t bízta meg e feladattal. A felperes előadja, hogy a TV2 nyolc regionális állomása elkülönülő jogi személyek voltak, amelyek felelősek voltak saját műsoraikért, és saját produkciókkal, bevételekkel, kiadásokkal, igazgatótanáccsal, elszámolással és személyzettel rendelkeztek. A TV2 feladata ennek keretében egy „fizető szervezet” vagy „fizetési csatorna” szerepére korlátozódott, és a TV2 semmilyen előnyt nem húzott az ezen állomásoknak utalt bevételekből. Ezzel összefüggésben a TV2 nem minősíthető e bevételek kedvezményezettjének, és nem kötelezhető arra sem, hogy a fenti 38. pontban hivatkozott CELF-ítélet (EU:C:2008:79) értelmében a jogellenesség időszaka vonatkozásában az említett bevételek után kamatot fizessen.

153 Ezen érvekre válaszolva a Bizottság úgy érvel, hogy a felperes jogalapja a megtámadott határozat (194) preambulumbekezdésének téves értelmezéséből ered. Az említett preambulumbekezdésből csak az tűnik ki, hogy a szóban forgó összegeket a túlkompenzáció kiszámítása keretében semlegesítették. Ezen összegeket ugyanis egyszerre tüntették fel a bevételek és a kiadások között, így azok semmilyen hatást nem gyakoroltak a megtámadott határozatban a (195) preambulumbekezdést követően szereplő 1. sz. táblázatban bemutatott végső számításra. A Bizottság azt állítja továbbá, hogy szerinte a TV2 nem volt a regionális állomásoknak továbbutalt támogatás kedvezményezettje, és közvetítői szerepéből semmilyen előnye nem származott. A felperes tehát a fenti 38. pontban hivatkozott CELF-ítélet (EU:C:2008:79) értelmében a jogellenesség időszaka vonatkozásában ezen összegek után nem köteles kamatot fizetni, ennélfogva e kérdést illetően a felperesnek nem fűződik érdeke a megsemmisítéshez.

154 A Bizottság magyarázatait követően a felperes a válaszban elismeri, hogy harmadik jogalapja a szóban forgó preambulumbekezdés téves értelmezéséből ered, és megjegyzi, hogy e jogalapot mint tárgytalant el lehet utasítani. A tárgyaláson a felperes úgy nyilatkozott, hogy a válaszában megfogalmazottakat nem lehet úgy értelmezni, mintha e jogalaptól elállt volna. A felperes azt kérte, hogy a Törvényszék jelölje meg, hogy a felperes milyen okból értelmezte tévesen a megtámadott határozat e részét, és ennélfogva a jogalapját mint téves előfeltevésen alapuló jogalapot utasítsa el.

155 A Viasat elhatárolja magát a Bizottság észrevételeitől, és azt állítja, hogy a szóban forgó bevételek olyan állami támogatásnak minősülnek, amelynek a TV2 volt a kedvezményezettje, és e tekintetben utal a T-125/12. sz. ügyben benyújtott válaszbeadványában előterjesztett észrevételeire.

156 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a Bíróság alapokmánya 40. cikke negyedik bekezdésének és az 1991. május 2-i eljárási szabályzat beavatkozást szabályozó 116. cikke 3. §-ának rendelkezései nem zárják ki, hogy a beavatkozó fél az általa támogatott fél érveitől eltérő érvekre hivatkozzon, feltéve hogy azok nem módosítják a jogvita keretét, és a beavatkozás minden esetben az e fél által előterjesztett kérelmek támogatására irányul (2003. április 3-i Royal Philips Electronics kontra Bizottság ítélet, T-119/02, EBHT, EU:T:2003:101, 203. és 212. pont). A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a Bizottsághoz hasonlóan a Viasat is a harmadik jogalap elutasítását kéri. Kétségtelen, hogy a Bizottság által előadott érvektől eltérő érveket ad elő, azonban ezt a hivatkozott ítélkezési gyakorlat nem tiltja. A jelen ügyben azonban nem lehet figyelembe venni a Viasat által a T-125/12. sz. ügyben előadott észrevételeket, amelyekre a Viasat utal, mivel azok egy másik ügyre vonatkozó dokumentumban szerepelnek, amelyet nem csatoltak a jelen ügy irataihoz.

157 Ami a felperes arra irányuló kérelmét illeti, hogy harmadik jogalapját mint téves előfeltevésen alapuló jogalapot utasítsák el, meg kell állapítani, hogy amint a fenti 154. pontban kiemelésre került, a felperes tagadó választ adott arra a kérdésre, hogy eláll-e a harmadik jogalaptól. E körülmények között a felperes azon nyilatkozata, miszerint a Törvényszéknek e jogalapot el kell utasítania, megjelölve azt, hogy milyen okból téves a megtámadott határozat (194) preambulumbekezdésének a felperes általi értelmezése, csak úgy értelmezhető, hogy a felperes azon az álláspontón van, hogy harmadik jogalapját csak akkor lehet elutasítani, ha a Törvényszék megerősíti az említett preambulumbekezdésnek a Bizottság által adott értelmezését. A felperes nyilatkozata viszont azt is jelenti, hogy abban az esetben, ha a Törvényszék azt állapítja meg, hogy a szóban forgó preambulumbekezdésnek eltérő értelme van, mint amelyet annak a Bizottság tulajdonít, a Törvényszéknek e harmadik jogalapot érdemben meg kell vizsgálnia. Ennélfogva először is meg kell vizsgálni, hogy a megtámadott határozat (194) preambulumbekezdésének a Bizottság által adott értelmezése helyes-e.

158 A megtámadott határozat (194) preambulumbekezdése e határozat azon részében található, amely a TV2-nek nyújtott támogatás EUMSZ-szel való összeegyeztethetőségének az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése fényében való értékelésére vonatkozik. E preambulumbekezdés szövege a következő:

„Megjegyzendő az is, hogy a Bizottság az 1997 és 2002 közötti időszakra figyelembe vette a TV2 regionális állomásai számára a TV2-n keresztül átutalt előfizetési díjakat. A Bizottság úgy ítéli meg, hogy mivel ezeket az összegeket a TV2 kapta meg, majd átutalta a regionális állomásoknak, azokat bevételként is, kiadásként is figyelembe kell venni a számításokban, ami tulajdonképpen azt feltételezi, hogy nem befolyásolják a Bizottság alábbi számítását.”

159 E preambulumbekezdésből így kitűnik, hogy a TV2 regionális állomásainak továbbutalt források a TV2-nek járó, előfizetési díjakból származó bevételek részét képezik. Márpedig, amint a megtámadott határozat (74), (101) és (153) preambulumbekezdéséből kitűnik, a Bizottság e forrásokat az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősítette. Valamely állami támogatás – meghatározásánál fogva (lásd a fenti 46. pontot) – valamely kedvezményezettnek nyújtott előnyt foglal magában. Abban az esetben, ha olyan félnek fizetnek valamely összeget, amely köteles ezen összeget teljes mértékben egy harmadik személynek átutalni, főszabály szerint nem lehet szó a kizárólag „fizető szervezetként” vagy „fizetési csatornaként” eljáró félnek nyújtott előnyről. Ebben az esetben a szóban forgó összeg csak áthalad ez utóbbi fél vagyonán. Ezzel ellentétes következtetés csak akkor vonható le, ha bizonyítást nyer, hogy pusztán ezen áthaladás az érintett fél számára előnnyel jár, például azon időszak utáni kamatok formájában, amely időszak alatt ezen összeg a birtokában volt.

160 Amennyiben – amint azt a felperes állítja, és a Bizottság is elfogadni tűnik – a TV2 regionális állomásainak továbbutalt források nem minősültek a TV2-nek nyújtott állami támogatásnak, logikus lenne azt elvárni, hogy a Bizottság konkrétan utaljon az említett forrásokra a megtámadott határozat azon részében, amelyet az érintett intézkedések állami támogatásnak való minősítésének szenteltek, annak egyértelművé tétele érdekében, hogy e források nem tartoznak e minősítés alá. Márpedig a megtámadott határozat vonatkozó része egyáltalán nem tartalmaz ilyen értelmű utalást.

161 Ellenkezőleg, a (101) és (153) preambulumbekezdésből egyértelműen kitűnik – amely preambulumbekezdések a megtámadott határozat azon részében szerepelnek, amelyet az érintett intézkedések EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak való minősítésének szenteltek –, hogy a Bizottság szerint az előfizetési díjakból származó bevételek összessége a TV2-nek nyújtott állami támogatásnak minősül. A megtámadott határozat (101) preambulumbekezdésében ugyanis a Bizottság megállapította, hogy az előfizetési díjakból származó bevételek gazdasági és pénzügyi előnnyel jártak a TV2 számára, a megtámadott határozat (153) preambulumbekezdésében pedig megállapította, hogy az érintett intézkedések összessége, ideértve az előfizetési díjakból származó bevételeket is, a TV2-nek nyújtott állami támogatásnak minősül.

162 Ráadásul emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat (194) preambulumbekezdése e határozat azon részében szerepel, amelyet a TV2-nek nyújtott állami támogatás belső piaccal való összeegyeztethetősége értékelésének szenteltek, ami nyilvánvaló módon támogatás fennállását feltételezi. Ennélfogva kevéssé hihetőnek tűnik, hogy egy, a megtámadott határozat e részében foglalt preambulumbekezdést akként lehet értelmezni, hogy az kizárja a TV2-által kapott összegek egy részének állami támogatásnak való minősítését. Amennyiben ezen összegek nem voltak támogatások, semmi értelme nincs azokra hivatkozni a szóban forgó támogatás belső piaccal való összeegyeztethetőségének értékelése során.

163 E körülmények között a megtámadott határozat (194) preambulumbekezdését eltérően kell értelmezni mind a felperes, mind pedig a Bizottság által követett értelmezéstől. E tekintetben figyelembe kell venni azt a tényt, hogy a megtámadott határozat azon részében, amelybe a (194) preambulumbekezdés is tartozik, annak vizsgálatáról volt szó, hogy a TV2-nek nyújtott támogatás túlkompenzációnak minősül-e, és ha igen, mennyiben. A (194) preambulumbekezdést tehát úgy kell értelmezni, hogy a Bizottság azon az álláspontón volt, hogy a TV2 által a regionális állomásoknak továbbutalt forrásokat illetően nincs szó túlkompenzációról. A Bizottság ennélfogva hozzászámította ezen összegeket mind a TV2 által kapott bevételekhez (amelyek állami támogatásnak minősülnek), mind pedig a TV2 által igazolt kiadásokhoz. Márpedig az, ha valamely összeget figyelembe vesznek a bevételi oldalon, majd ezt követően pontosan ezen összeget levonják a kiadási oldalból, amint arra a megtámadott határozat (194) preambulumbekezdése helyesen utal, „nem befolyásolj[a] a […] [túlkompenzáció] számítását”.

164 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy ellentétben azzal, ahogyan a Bizottság a Törvényszék előtt érvelt, a megtámadott határozat (194) preambulumbekezdését nem lehet akként értelmezni, hogy a TV2 által a regionális állomásoknak továbbutalt források nem minősültek a TV2 számára nyújtott támogatásnak.

165 E körülmények között ezt követően meg kell vizsgálni a felperes által a jelen jogalap keretében azon megállapítás vitatása érdekében előadott érvek megalapozottságát, hogy az említett források támogatásnak minősülnek.

166 E tekintetben ki kell emelni, hogy a fenti 161. és 162. pontban kifejtett megfontolásokból logikusan következik, hogy a TV2 által a regionális állomásoknak továbbutalt források csak abban az esetben kerülhetik el az állami támogatásnak való minősítést, ha ezen összegeket kizárólag annak érdekében utalták a TV2-nek, hogy a TV2 ezt követően teljes mértékben továbbutalja azokat a regionális állomásoknak. Ebben az esetben a TV2 csak arra köteles, hogy átutalja a regionális állomásoknak azokat az összegeket, amelyeket e célból neki fizettek, ami logikusan azt jelenti, hogy abban az esetben, ha a TV2-nek semmilyen összeget nem utaltak volna, ez utóbbi nem lett volna köteles semmit sem fizetni a regionális állomásoknak. Csak e feltételek teljesülése esetén lehet az állítani, ahogyan a TV2 teszi, hogy szerepe egy „fizető szervezet” vagy „fizetési csatorna” szerepére korlátozódott.

167 A fenti 166. pontban felvázolt esetről nem lehet szó viszont akkor, ha bebizonyosodik, hogy a TV2 maga fizetési kötelezettségeket vállalt a regionális állomásokkal szemben, amely kötelezettségeket a TV2–nek mindenképpen teljesítenie kellett, azaz akkor is, ha semmilyen összeget nem szedett volna be az előfizetési díjakból származóan. Ebben az esetben a TV2 által a regionális állomásoknak ténylegesen kifizetett összegek kétségkívül olyan tényleges költségeknek minősülnének, amelyek a TV2-nél felmerültek, és ha az említett összegeknek megfelelő támogatást fizettek volna neki annak érdekében, hogy e költségeket fedezni tudja, nem lehetne szó túlkompenzációról.

168 Márpedig a felperes érveinek egyetlen eleme sem enged arra következtetni, hogy a fenti 166. pontban felvázolt esetet kellene a jelen ügyben megállapítani. Ellenkezőleg, a megtámadott határozatból és az iratokból kitűnő tényállás alapján, amelyet a felperes sem vitat, azt lehet megállapítani, hogy inkább a fenti 167. pontban felvázolt eset az, amely a tényállás valós voltának megfelel.

169 A felperes által a keresetlevélhez csatolt Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed 1994. június 24-én hatályos szövegének 1. cikkéből ugyanis az következik, hogy az említett törvényben meghatározott audiovizuális műsorok sugárzásához való jogot biztosítottak egyrészt a DR-nek, másrészt pedig a „TV2-nek [e törvény] 4. fejezetében meghatározottak szerint". E 4. fejezetben szerepelt a 18. cikk, amely kimondta, hogy „a TV2 önálló intézmény, amelynek célja abban áll, hogy független műsortervezési tevékenységek révén országos és regionális televíziós műsorokat készítsen és sugározzon", és hogy „[m]űsortervezésük keretében a TV2-nek a 21. cikkben említett regionális állomásai ezenkívül kötelesek biztosítani azt, hogy a műsorok regionális kötődésűek legyenek". Az említett 21. cikk az (1) bekezdésében úgy rendelkezett, hogy „[b]izonyos számú regionális állomás hozható létre", és hogy „[m]inden egyes állomás egy vagy több körzet területét fedi le". A 21. cikk következő bekezdései meghatározták a regionális állomások létrehozásának feltételeit, utalva arra, hogy a regionális állomások létrehozását miniszternek kellett jóváhagynia.

170 Az érintett rendelkezéseknek a fenti 169. pontban bemutatott szövege a 2001. március 22-i törvény által bevezetett módosításig hatályban maradt. E módosítások következtében a Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed 1. cikke a következőképpen szólt: „A 2. cikkben leírt audiovizuális műsorok sugárzásához való joggal rendelkeznek a következő jogalanyok: 1) a DR a 3. fejezetben meghatározottak szerint; 2) a TV2 a 3. fejezetben meghatározottak szerint […]". E 3. fejezetben szerepelt a 21. cikk, amely kimondta, hogy „a TV2 az országos szintű intézményen kívül nyolc regionális állomásból áll, amelyekhez egy regionális közösségi tanács tartozik, amelynek tagjai a bármely formájában megjelenő kulturális, társadalmi és regionális élet képviselőiből kerülnek ki".

171 E szövegekből következik, hogy a jogalkotó által rábízott feladat egy részének ellátása, azaz regionális műsorok sugárzása érdekében a TV2-nek igénybe kellett vennie a regionális állomásokat, ami viszont azzal járt, hogy ez utóbbiakkal szemben vállalnia kellett azon kötelezettséget, hogy e szolgáltatásokért olyan megfelelő díjazást fizet nekik, amely lehetővé teszi számukra a szóban forgó szolgáltatások nyújtását. Más szóval a TV2-nek magának kötelezettségeket kellett vállalnia a regionális állomásokkal szemben, és szerepe nem korlátozódott az előfizetési díjakból származó és a regionális állomásoknak járó kifizetések egyszerű „tranzitcsatornája" szerepre. Az a tény, amennyiben azt bizonyítottnak vesszük, hogy a regionális állomások saját, a TV2-étől elkülönülő jogi személyiséggel rendelkeztek, e tekintetben semmilyen hatással nem bír.

172 Egyrészt a fenti megfontolásokat megerősíti a Lov om radio-og fjernsynsvirksomhednek az érintett időszakban bekövetkezett, a felperes érveinek fényében értelmezett utolsó módosítása. A felperes ugyanis azt állítja, hogy 2003-ban, amikor a TV2-t részvénytársasággá alakították, megszűnt az előfizetési díjakból származó források újraelosztására vonatkozó feladata. Márpedig éppen ekkor lépett hatályba a Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed módosítása, amely módosítást követően e törvény 1. cikke a következő formában lett megfogalmazva: „A 2. cikkben leírt audiovizuális műsorok sugárzásához való joggal rendelkeznek a következő jogalanyok: 1) a DR a 4. fejezetben meghatározottak szerint; 2) a TV2 a 6. fejezetben meghatározottak szerint; 3) a TV2 regionális állomásai a 6. fejezetben meghatározottak szerint […]". E módosítás megerősíti, hogy 2003 januárjától kezdődően váltak el a regionális állomások a TV2-től, tehát a TV2-nek már nem kellett kötelezettségeket vállalnia ezen állomásokkal szemben.

173 Másrészt a felperest a tárgyaláson ezzel kapcsolatban kérdezve ez utóbbi megerősítette, hogy 2002 végéig az a kötelezettség terhelte, hogy finanszírozza a regionális állomásainak tevékenységét, még abban az – akár hipotetikus – esetben is, ha a TV2 nem kapta volna meg az előfizetési díjakból származó bevételeket. Ennélfogva 2003-ban a regionális állomások függetlenné váltak a TV2-től, és megszűnt a TV2 azon kötelezettsége, hogy az előfizetési díjakból származó bevételekből finanszírozza azokat.

174 A fenti megfontolások összességére tekintettel a harmadik jogalapot el kell utasítani.

Az arra alapított negyedik jogalapról, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a TV2 Alap közvetítésével a TV2-nek folyósított reklámbevételek állami támogatásnak minősülnek

175 A másodlagosan előterjesztett harmadik kereseti kérelmének alátámasztására felhozott negyedik jogalapjával a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor állami támogatásnak tekintette az 1995–1996-os évek reklámbevételeiből származó azon összegeket, amelyeket a TV2 Alap közvetítésével utaltak át neki. A felperes azt állítja, hogy a saját tevékenységéből származó bevételekről volt szó, amelyeket nem lehet állami támogatásnak tekinteni.

176 A jelen jogalap tárgyát képező konkrét kérdés helyes megközelítése érdekében először is ki kell emelni, hogy – amint a fenti 11. pontban hivatkozott TV2 I-ítéletből (EU:T:2008:457, 160. pont) kitűnik – 1995-ben és 1996-ban (a későbbi időszakkal szemben) a TV2 reklámidőit nem maga a TV2 értékesítette, hanem egy harmadik társaság (TV2 Reklame A/S), és az ezen értékesítésből származó bevételeket a TV2 Alapon keresztül utalták át a TV2-nek.

177 A fenti 11. pontban hivatkozott TV2 I-ítéletében (EU:T:2008:457, 162. és 167. pont) a Törvényszék megállapította, hogy a TV2 I-határozatban a Bizottság gyakorlatilag összemosta az 1995–1996-os évek reklámbevételeit az előfizetési díjakkal, és az 1995–1996-os évek reklámbevételei *de facto* állami forrásokként való figyelembevételét illetően megsértette az indokolási kötelezettségét. A Törvényszék ennélfogva megállapította, hogy helyt kell adni az ezen ügyben benyújtott keresetnek annyiban, amennyiben az az 1995–1996-os évek reklámbevételeire vonatkozik, és a TV2 I-határozatot meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben az e bevételeket az állami források közé sorolta.

178 E megsemmisítést követően a Bizottságnak a megtámadott határozatban újból meg kellett vizsgálnia a TV2 1995–1996-os évekre vonatkozó reklámbevételei állami támogatás jellegének kérdését, amit e határozat (75)–(90) preambulumbekezdésében tett meg.

179 A megtámadott határozat (77) preambulumbekezdésében a Bizottság közölte, hogy meg kell vizsgálnia, hogy a 2001. március 13-i PreussenElektra-ítélet (C-379/98, EBHT, EU:C:2001:160) fényében az 1995–1996-os évek reklámbevételei állami forrásoknak minősülhetnek-e. A Bizottság azon az álláspontón volt, hogy ehhez meg kell vizsgálnia, hogy ezek a reklámbevételek az állam ellenőrzése alatt álltak-e.

180 A Bizottság az e bevételek kezelésére vonatkozó dán jogszabályban előírt rendelkezések alapján arra következtetett, hogy erről van szó. Így megállapította, hogy egy autonóm és a TV2-től független társaságot, azaz a TV2 Reklame társaságot azért hozták létre, hogy értékesítse a TV2 reklámidőit. E társaság és a reklámügyfelek között áll fenn szerződéses jogviszony (a megtámadott határozat (80) preambulumbekezdése).

181 A Bizottság a megtámadott határozat (81) preambulumbekezdésében kifejtette, hogy:

„A TV2 Reklame nem volt köteles a pénzt a TV2 Alapnak átutalni. Az átutalásról ehelyett a dán állam döntött. A TV2 Reklame TV2 Alapnak átutalandó nyereségrészéről a kulturális miniszter döntött. Ezt a döntést egy vagy egyszerre több évre hozta meg a dán országgyűlés (az országgyűlés költségvetési állandó bizottságának) jóváhagyásával. A kulturális miniszter eldönthette, hogy az át nem utalt nyereséget […] a TV2 Reklame javára korábban kiadott állami garancia visszafizetésére vagy kulturális célokra használják-e fel.”

182 A 37. lábjegyzet, amelyre a megtámadott határozat (81) preambulumbekezdése utal, megemlíti a Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed 1994. június 24-i módosított szövegének 29. cikkét, azon feltevés alátámasztása érdekében, miszerint a dán kulturális miniszter döntött arról, hogy a reklámbevételek mely részét utalják át a TV2 Alapnak. E rendelkezés többek között előírja, hogy „[a] TV2 Alapot a

TV2-n sugárzott reklámokból származó nyereségből is finanszírozzák”, és hogy „[a] kulturális miniszter az országgyűlés költségvetési bizottságának jóváhagyásával egy vagy több évre megállapítja a TV2 Reklame A/S azon nyereségrészét, amelyet a TV2 Alap részére kell átutalni”.

183 A Bizottság ugyanakkor a megtámadott határozat (82) preambulumbekezdésében megállapította, hogy „1995-ben és 1996-ban [a TV2 reklámbevételeivel elért nyereséget] a gyakorlatban teljes egészében [a TV2 Reklamétól] a TV2 Alapnak utalták át”.

184 A Bizottság ezt követően megállapította, hogy nem volt arra vonatkozó kötelezettség, hogy a TV2 Alap pénzét évente át kelljen utalni a TV2-nek. Ezen átutalásról a dán állam határozott, és a gyakorlatban a TV2 1995-ben és 1996-ban nem jutott hozzá a TV2 Alaptól származó összes reklámbevételhez (a megtámadott határozat (84) és (85) preambulumbekezdése). Ezenkívül a TV2 Alapon belül nem vezettek külön elszámolásokat a reklámbevételekről és az előfizetési díjakból származó forrásokról, továbbá a TV2-nek át nem utalt bevételek a TV2 Alapnál halmozódtak fel. E bevételeket a TV2 Alap megszüntetésekor utalták át a TV2-nek (a megtámadott határozat (86) preambulumbekezdése).

185 A megtámadott határozat (87) preambulumbekezdésében a Bizottság elutasította a dán igazságügyi miniszter 2003. november 22-i levelére hivatkozó dán hatóságok azon érvét, amely szerint a TV2 jogosult volt a reklámbevételekre. E levél kifejti, hogy a TV2 Alap forrásai kizárólag a TV2 tevékenységeinek fedezésére használhatók fel. A Bizottság e tekintetben arra hivatkozott, hogy nem létezett olyan dán jogszabályi kötelezettség, hogy az összes reklámbevételt a TV2-nek kell átutalni, és a dán kulturális miniszter döntött a TV2-nek átutalandó összegről.

186 A Bizottság emlékeztetett továbbá arra, hogy a TV2 nem állt szerződéses jogviszonyban a reklámügyfelekkel, és semmilyen befolyást nem gyakorolt a reklámtevékenységre (a megtámadott határozat (88) preambulumbekezdése). A Bizottság mindezen elemek fényében ennélfogva úgy vélte, hogy a dán kulturális miniszter ellenőrzést gyakorolt a TV2 Reklame és a TV2 Alap forrásai felett, következésképpen a TV2 Reklame és a TV2 Alap közvetítésével a TV2-nek átutalt 1995-ös és 1996-os reklámbevételek állami forrásoknak minősülnek (a megtámadott határozat (89) és (90) preambulumbekezdése).

187 A felperes vitatja azt a megállapítást, hogy az 1995–1996-os évek reklámbevételei állami forrásoknak minősültek. Kifejti, hogy a TV2 reklámtevékenységének irányítására létrehozott sajátos intézményi keret célja az volt, hogy elkerüljék a reklámügyfelek érdekeinek indokolatlan figyelembevételét, amely érinthette volna a TV2 kiadói függetlenségét. Ez volt az oka annak, hogy a reklámügyfelekkel való kapcsolattartással egy külön társaságot, azaz a TV2 Reklamét bízták meg. Világos azonban az is, hogy a TV2 Reklame kizárólag a TV2 reklámidőinek a reklámügyfelek részére történő értékesítésével foglalkozott. Az 1995–1996-os évek reklámokból származó forrásai abból erednek, amit a TV2 termelt, és ennélfogva nem tekinthetők állami támogatásnak.

188 A Viasat által támogatott Bizottság vitatja ezeket az érveket. Szerinte az a kérdés, hogy a reklámokból származó forrásokat az állam ellenőrizte-e, döntő jelentőségű e források állami támogatás jellegének értékelésekor. Márpedig a Bizottság hangsúlyozza, hogy a dán állam volt az, amely döntött a reklámbevételek TV2 Alapnak történő átutalásáról. Ezenkívül a TV2 egyáltalán nem rendelkezett tulajdonjoggal az ezen alapban lévő források felett, és e forrásokkal nem rendelkezhetett szabadon. Mivel a dán kormány volt az, aki az említett források TV2-nek való átutalásáról döntést hozhatott, e források valójában az állam ellenőrzése alatt álltak. A Bizottság e feltevésének alátámasztása érdekében a Viasat az 1996. december 12-i Air France kontra Bizottság ítéletre (T-358/94, EBHT, EU:T:1996:194), valamint a 2000. május 16-i Franciaország kontra Ladbroke Racing és Bizottság ítéletre (C-83/98 P, EBHT, EU:C:2000:248) hivatkozik, és azt állítja, hogy az állami források magán eredetűek is lehetnek, ha azok állami ellenőrzés alatt állnak.

189 Amint a fenti 46. pontban kiemelésre került, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében az állami támogatásnak való minősítéshez négy feltételnek kell teljesülnie, így többek között állami beavatkozásnak vagy állami forrásból történő beavatkozásnak kell fennállnia. Amint ugyanis a Bíróság a fenti 179. pontban hivatkozott és a megtámadott határozat (77) preambulumbekezdésében is említett PreussenElektra-ítéletben (EU:C:2001:160, 58. pont) kimondta, csak azok az előnyök tekintendők a fenti értelemben vett támogatásnak, amelyeket közvetlenül vagy közvetve állami forrásból nyújtanak. Ugyanis az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésében szereplő megkülönböztetés „a tagállamok által" és az „állami forrásból" nyújtott támogatás között nem azt jelenti, hogy az állam által nyújtott valamennyi előny támogatásnak minősül, függetlenül attól, hogy állami forrásokból finanszírozzák-e, vagy sem, hanem e megkülönböztetésnek csak az a célja, hogy e fogalom vonatkozzon a közvetlenül az állam által, valamint az általa kijelölt vagy létrehozott köz- vagy magánszervezet által nyújtott előnyökre is.

190 Ezen ítélkezési gyakorlatból következik, hogy azok az előnyök, amelyeket nem állami forrásokból nyújtanak, semmiképpen nem minősülhetnek állami támogatásnak (lásd ebben az értelemben: PreussenElektra-ítélet, fenti 179. pont, EU:C:2001:160, 59–61. pont; 2004. július 15-i Pearle és társai ítélet, C-345/02, EBHT, EU:C:2004:448, 35–36. pont).

191 A Bíróság az ítélkezési gyakorlatban körülírta az „állami forrásból" nyújtott előny fogalmát, amelyre alább röviden emlékeztetni kell.

192 Így a fenti 179. pontban hivatkozott PreussenElektra-ítélet (EU:C:2001:160) alapjául szolgáló ügyben a Bíróságnak egy olyan intézkedést kellett megvizsgálnia, amely előírt egy, a villamosenergia-szolgáltató magánvállalkozásokat sújtó kötelezettséget, miszerint megszabott minimáláron át kell venniük a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energiát. Megállapítva, hogy e kötelezettség nem jár együtt állami forrásoknak az ilyen típusú villamos energiát termelő vállalkozásokra történő közvetlen vagy közvetett átruházásával, a Bíróság rámutatott arra, hogy „az, hogy az átvételi kötelezettséget törvény írja elő, és egyes vállalkozásoknak vitathatatlan előnyt biztosít, még nem alkalmas arra, hogy a szabályozást állami támogatás jelleggel ruházza fel" (PreussenElektra-ítélet, fenti 179. pont, EU:C:2001:160, 61. pont).

193 Ugyanígy a fenti 190. pontban hivatkozott Pearle és társai ítélet (EU:C:2004:448) alapjául szolgáló ügyben egy állami szervezet által szervezett reklámkampányról volt szó, amelynek a finanszírozására szánt forrásokat a kampány előnyeiben részesülő tagjaitól gyűjtötték be e reklámkampány megszervezésére szánt különdíj formájában. A Bíróság kiemelte, hogy nem tűnik ki, hogy a reklámkampányt a nemzeti hatóságok rendelkezésére álló eszközökből finanszírozták volna. Mivel a közjogi szervezetnek az említett kampány keretében felmerült költségeit teljes mértékben fedezték az abból hasznot húzó vállalkozásoktól beszedett díjak, a szóban forgó állami szervezet beavatkozása nem hozott létre olyan előnyt, amely az állam vagy e szervezet számára többletterhet jelentett volna (Pearle és társai ítélet, fenti 190. pont, EU:C:2004:448, 36. pont).

194 Egyébiránt a 2009. március 5-i UTECA-ítéletében (C-222/07, EBHT, EU:C:2009:124, 47. pont) a Bíróság kimondta, hogy egy olyan tagállami intézkedés, amely arra kötelezi a televíziós műsorszolgáltatókat, hogy működési bevételeik 5%-át európai játék- és tévéfilmek előzetes finanszírozására fordítsák, továbbá ezen 5% 60%-át olyan alkotásokra szánják, amelyek eredeti nyelve e tagállam valamely hivatalos nyelve, nem jelent ugyanezen tagállam filmipara számára nyújtott állami támogatást. A Bíróság e tekintetben kiemelte, hogy nem tűnik ki, hogy az ilyen intézkedés által ugyanezen tagállam filmipara számára nyújtott előny közvetlenül ezen állam által, vagy az általa kijelölt vagy létrehozott köz- vagy magánszervezet által nyújtott előnynek minősülne, mivel a szóban forgó előny olyan általános szabályozásból ered, amely a televíziós műsorszolgáltatókat – függetlenül attól, hogy köz- vagy magánjellegűek-e – arra kötelezi, hogy működési bevételeik egy részét játék- és tévéfilmek előzetes finanszírozására fordítsák (a fent hivatkozott UTECA-ítélet, EU:C:2009:124, 44. és 45. pont).

195 A fenti 192–194. pontban említett ítélkezési gyakorlat fényében megállapítható, hogy valamely állami forrásokból nyújtott előny olyan előnyt jelent, amely a nyújtását követően az állam forrásaira negatív hatással jár.

196 E negatív hatás a legegyszerűbb formában akkor mutatkozik meg, amikor állami forrásokat ruháznak át arra, akinek az előnyt nyújtják. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából azonban az következik, hogy nem szükséges minden esetben bizonyítani, hogy állami források átruházása történt, ahhoz, hogy az egy vagy több vállalkozásnak biztosított előnyt állami támogatásnak lehessen tekinteni (2002. május 16-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-482/99, EBHT, EU:C:2002:294, 36. pont; 2013. május 30-i Doux Élevage és Coopérative agricole UKL-ARREE, C-677/11, EBHT, EU:C:2013:348, 34. pont).

197 Márpedig ez utóbbi megfontolás nem jelenti azt, hogy valamely intézkedésnek állami támogatás jellege lehet akkor is, ha nincs szó állami forrásokból nyújtott előnyről. A fenti 196. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat ilyen értelmezése egyébként ellentétes lenne a fenti 189. és 190. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlattal.

198 A fenti 196. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot inkább úgy kell értelmezni, hogy lehetséges az állami forrásokra negatív hatásokkal járó előnyt nyújtani úgy is, hogy az nem jár állami források átruházásával. Erről van szó különösen olyan intézkedés esetén, amellyel a hatóságok adómentességet biztosítanak egyes vállalkozásoknak, amely ugyan nem jár együtt állami források átruházásával, de pénzügyileg kedvezőbb helyzetbe hozza a kedvezményezetteket, mint a többi adóalanyt (lásd ebben az értelemben: 1994. március 15-i Banco Exterior de España ítélet, C-387/92, EBHT, EU:C:1994:100, 14. pont; 1999. május 19-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-6/97, EBHT, EU:C:1999:251, 16. pont). Az ilyen intézkedés állami forrásokra gyakorolt negatív hatása abból ered, hogy az állam lemond arról, hogy az érintett vállalkozásoktól olyan adót vagy más hasonló hozzájárulást szedjen be, amelyet a többi adóalanytól beszed, és amelyet rendszerint e vállalkozásoktól is be kellett volna szednie. Egyébiránt az ilyen intézkedés pontosan ahhoz az eredményhez vezet, amely akkor állna elő, ha az állam az érintett intézkedés által kedvezményezett vállalkozásoktól is beszedné a szóban forgó adót annak érdekében, hogy ezt követően azt rögtön visszafizesse nekik, azaz olyan forrásokat ruházzon rájuk, amelyeket az állam előzetesen szedett be tőlük.

199 A Bíróság éppen az adómentességekre vonatkozó, a fenti 198. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra utal a fenti 196. pontban hivatkozott ítéletekben azon feltevés alátámasztása érdekében, miszerint nem szükséges minden esetben bizonyítani, hogy állami források átruházása történt, ahhoz, hogy az egy vagy több vállalkozásnak biztosított előnyt állami támogatásnak lehessen tekinteni.

200 Noha a fenti megfontolásokat követően megállapítást nyert, hogy valamely állami támogatás az állami forrásokra gyakorolt negatív hatást feltételez, meg kell még határozni azt, hogy mit kell „állami források” alatt érteni. Nyilvánvaló, hogy az állam tulajdonában lévő tárgyi vagy pénzügyi eszközök vitathatatlanul állami forrásoknak minősülnek. E fogalomba tartoznak természetesen azok a források is, amelyeket az állam a hatásköreinek gyakorlása során harmadik személyektől szedett be, különösen adókivetés révén (lásd ebben az értelemben: 2008. július 17-i Essent Netwerk Noord és társai ítélet, C-206/06, EBHT, EU:C:2008:413, 66. pont).

201 Márpedig a Bíróság és a Törvényszék ítélkezési gyakorlata elfogadta azt az általánosabb feltevést, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése minden olyan pénzügyi eszközt magában foglal, amelyet a hatóságok ténylegesen felhasználhatnak vállalkozások támogatására, anélkül hogy jelentősége lenne annak, hogy ezen eszközök állandó jelleggel az állam vagyonába tartoznak-e, vagy sem. Következésképpen, még ha a szóban forgó intézkedésnek megfelelő összegek nincsenek is állandó jelleggel az államkincstár birtokában, azon tény, hogy folyamatosan állami ellenőrzés alatt maradnak, és így az illetékes nemzeti hatóságok rendelkezésére állnak, elegendő azok állami forrásoknak való minősítéséhez (lásd: Doux Élevage és Coopérative agricole UKL-ARREE ítélet, fenti 196. pont, EU:C:2013:348, 35. pont; 2013. január 15-i Aiscat kontra Bizottság ítélet, T-182/10, EBHT, EU:T:2013:9, 104. pont).

202 A fenti 201. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat a Viasat által említett és a fenti 188. pontban hivatkozott Air France kontra Bizottság ítéletből (EU:T:1996:194) ered. Az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben arról volt szó, hogy a Caisse des dépôts et consignations (letéti pénztár), egy francia sajátos közintézmény 100%-os tulajdonában lévő anyavállalat megszerezte az Air France légitársaság tőkéjének szinte egészét (Air France kontra Bizottság ítélet, fenti 188. pont, EU:T:1996:194, 4–7. pont). Ekkor az a kérdés merült fel, hogy az e célra felhasznált források állami forrásoknak minősíthetők-e, mivel a Francia Köztársaság úgy érvelt, hogy olyan magán eredetű eszközökről van szó, amelyeket a Caisse des dépôts et consignations csak kezelt, ugyanis ezen eszközök letétbe helyezői bármikor kérhették az eszközök visszaszolgáltatását (Air France kontra Bizottság ítélet, fenti 188. pont, EU:T:1996:194, 63. pont).

203 E kérdésre a Törvényszék igenlő választ adott. Megállapította, hogy a Caisse des dépôts et consignations-nál őrzött eszközök be és kilépése állandó egyenleget eredményez, amelyet úgy lehet felhasználni, mintha az ezen egyenlegnek megfelelő eszközök véglegesen ezen intézmény rendelkezésére állnának. A Törvényszék szerint a Caisse des dépôts et consignations így a piacok alakulása függvényében befektetői magatartást fogadhatott el, saját felelősségére használva a rendelkezésre álló említett egyenleget. A Törvényszék megállapította, hogy a Caisse des dépôts et consignations-nál rendelkezésre álló egyenleg révén finanszírozott vitatott beruházás alkalmas arra, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében torzítsa a versenyt, ugyanúgy, mintha e beruházást adókból vagy kötelező hozzájárulásokból származó bevételek révén finanszírozták volna. A Törvényszék ezt követően hozzátette, hogy e rendelkezés tehát minden olyan pénzügyi eszközt magában foglal, amelyet az állami szektor ténylegesen felhasználhat vállalkozások támogatására, anélkül hogy jelentősége lenne annak, hogy ezen eszközök állandó jelleggel az említett szektor vagyonába tartoznak-e, vagy sem. Ennek alapján megállapította, hogy az a tény, hogy a Caisse des dépôts et consignations által felhasznált eszközöket vissza kell szolgáltatni, nem bír jelentőséggel (Air France kontra Bizottság ítélet, fenti 188. pont, EU:T:1996:194, 66. és 67. pont).

204 A fenti 201. és 203. pontban említett szabályt ezt követően a Bíróság is magáévá tette a fenti 188. pontban hivatkozott Franciaország kontra Ladbroke Racing és Bizottság ítéletben (EU:C:2000:248, 50. pont), amelyre a Viasat szintén hivatkozott.

205 Az ezen ítélet alapjául szolgáló ügy az 1998. január 27-i Ladbroke Racing kontra Bizottság ítélet (T-67/94, EBHT, EU:T:1998:7) ellen benyújtott fellebbezésre vonatkozott, amely utóbbi ítélet azon határozat ellen benyújtott megsemmisítés iránti keresetre vonatkozott, amelyben a Bizottság többek között megállapította, hogy az, hogy Franciaországban a fő lóversenytársaságok rendelkezésére bocsátják a fogadók által át nem vett nyereményeket, bár ez az említett társaságok szociális kiadásainak finanszírozását célozza, nem minősül állami támogatásnak, mivel nem valósul meg állami források átruházása. A Törvényszék megállapította, hogy a Bizottság szóban forgó határozata téves előfeltevéseken alapul, és ennélfogva azt meg kell semmisíteni (Franciaország kontra Ladbroke Racing és Bizottság ítélet, fenti 188. pont, EU:C:2000:248, 45. pont; a fent hivatkozott Ladbroke Racing kontra Bizottság ítélet, EU:T:1998:7, 111. pont).

206 A Törvényszék megállapította, hogy az ezen ügyben szóban forgó intézkedés hatása az, hogy a lóversenytársaságok szembe tudnak nézni bizonyos szociális kiadásokkal, és hogy az át nem vett nyereményeknek megfelelő összegeket az illetékes francia hatóságok ellenőrzik. A Törvényszék ez alapján megállapította, hogy mivel a nemzeti szabályozás kiterjeszti ezen összegek lehetséges felhasználását a lóversenytársaságok más, az eredetileg előirányzottaktól eltérő tevékenységeire is, a nemzeti jogalkotó e kiterjesztéssel ténylegesen lemondott olyan forrásokról, amelyeket főszabály szerint az állam költségvetésébe kellett volna befizetni. A Törvényszék hozzátette, hogy mivel e forrásokat különösen szociális kiadások finanszírozására fordították, azok csökkentették a rendszerint a vállalkozásokra nehezedő szociális terheket, tehát a vállalkozás javára nyújtott támogatásnak minősülnek (Franciaország kontra Ladbroke Racing és Bizottság ítélet, fenti 188. pont, EU:C:2000:248, 47–49. pont; Ladbroke Racing kontra Bizottság ítélet, fenti 205. pont, EU:T:1998:7, 105–110. pont).

207 A Bíróság megállapította, hogy a Törvényszék ezen értékelése a jogi szabályszerűsége szempontjából egyáltalán nem kifogásolható, és átvette a fenti 188. pontban hivatkozott Air France kontra Bizottság ítélet (EU:T:1996:194) 67. pontjában használt és a fenti 203. pontban felidézett megfogalmazást. A Bíróság hozzátette, hogy még ha a lóversenytársaságok rendelkezésére bocsátott, át nem vett nyereményeknek megfelelő összegek nincsenek is állandóan az államkincstár birtokában, az a tény, hogy azok folyamatosan állami ellenőrzés alatt maradnak, tehát az illetékes nemzeti hatóságok rendelkezésére állnak, elegendő ahhoz, hogy azokat állami forrásoknak minősítsék (Franciaország kontra Ladbroke Racing és Bizottság ítélet, fenti 188. pont, EU:C:2000:248, 50. pont).

208 Ezen ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a fenti 189. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett állami források olyan források is lehetnek, amelyek harmadik személyektől származnak, de amelyeket tulajdonosaik vagy önként az állam rendelkezésére bocsátották (lásd a Caisse des dépôts et consignations letétbe helyezőinek példáját a fenti 188. pontban hivatkozott Air France kontra Bizottság ítélet, EU:T:1996:194, alapjául szolgáló ügyben), vagy pedig azokról a tulajdonosaik lemondtak, és az állam vállalta azok kezelését szuverén jogköreinek gyakorlása során (lásd a fogadók által át nem vett nyeremények példáját a fenti 188. pontban hivatkozott Franciaország kontra Ladbroke Racing és Bizottság ítélet, EU:C:2000:248, valamint a fenti 205. pontban hivatkozott Ladbroke Racing kontra Bizottság ítélet, EU:T:1998:7, alapjául szolgáló ügyben).

209 Nem lehet azonban megállapítani azt, hogy amennyiben bizonyos források állami ellenőrzés alatt állnak, a fenti értelemben vett állami forrásoknak minősülnek pusztán azon oknál fogva, hogy az állam jogalkotási intézkedéssel előírja valamely harmadik személy számára saját forrásainak sajátos felhasználását. Így a fenti 179. pontban hivatkozott PreussenElektra-ítélet (EU:C:2001:160) alapjául szolgáló ügyben, amikor az állam arra kötelezte a villamosenergia-szolgáltató magánvállalkozásokat, hogy megszabott minimáláron saját forrásaikból vásároljanak megújuló energiaforrásokból előállított villamos energiát, a Bíróság nem állapította meg azt, hogy e vállalkozások forrásai állami ellenőrzés alatt állnak, és állami forrásoknak minősülnek. Ugyanerről volt szó a fenti 194. pontban hivatkozott UTECA-ítélet (EU:C:2009:124) alapjául szolgáló ügyben, amikor az állam arra kötelezte a televíziós műsorszolgáltatókat, hogy működési bevételeik bizonyos százalékát konkrét célra (európai játék- és tévéfilmek előzetes finanszírozására) fordítsák.

210 A fenti megfontolások összessége fényében kell megvizsgálni a jelen jogalapot. E tekintetben a Bizottsághoz hasonlóan rá kell mutatni arra, hogy az arra a kérdésre adott válasz, hogy az 1995–1996-os évek reklámbevételei, amelyeket a TV2 Alap közvetítésével a TV2 Reklamétól a TV2-nek utaltak át, a fent hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett „állami forrásoknak” minősülnek-e, a jelen jogalap értékelése során döntő jelentőséggel bír.

211 Nem kétséges, hogy a jelen jogalap keretében szóban forgó reklámbevételek a reklámügyfelek által azért fizetett pénzügyi ellenértéknek minősülnek, hogy a TV2 reklámidőt bocsát a rendelkezésükre. Ennélfogva e bevételek eredetüket tekintve nem állami, hanem magánforrásokból, a reklámügyfelek forrásaiból származnak. A kérdés tehát az, hogy lehet-e úgy tekinteni, hogy e magáneredetű forrásokat a dán hatóságok úgy ellenőrizték, mint a fenti 188. pontban említett ítéletek alapjául szolgáló ügyekben szóban forgó forrásokat.

212 Nem ez az eset áll fenn. Ez utóbbi ügyektől eltérően a jelen ügyben nincs szó sem a tulajdonosaik által önként az állam rendelkezésére bocsátott forrásokról, sem pedig olyan forrásokról, amelyekről a tulajdonosaik lemondtak, és amelyek kezelését az állam vállalta. A dán állam jelen ügyben való beavatkozása konkrétan abban állt, hogy meghatározta, hogy a TV2 Alap a szóban forgó forrásokat (a TV2 Reklame által kapott reklámbevételeket) milyen arányban utalja át a TV2-nek. A dán hatóságoknak csak lehetőségük volt úgy dönteni, amennyiben ezt kívánták, hogy a TV2 nem kapja meg e források összességét, hanem csak egy részét. Más szóval a dán hatóságok megszabhatták az e forrásokból a TV2-nek átutalt összeg felső határát. Márpedig a fenti 209. pontban kifejtett megfontolás szerint e jogkör nem tekinthető elegendőnek annak megállapításához, hogy állami ellenőrzés alatt lévő forrásokról volt szó.

213 A jelen ügyben szóban forgó intézkedés ugyanis hasonlít a fenti 179. pontban hivatkozott PreussenElektra-ítélet (EU:C:2001:160) alapjául szolgáló ügyben szóban forgó intézkedéshez, azzal a különbséggel, hogy ez utóbbi ügyben az állam a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia megvásárlásának minimálárát szabta meg, míg a jelen ügyben a dán hatóságok lényegében azt a maximális összeget szabhatták meg, amelyet a TV2 Reklame köteles volt a TV2-nek átutalni azért, hogy ez utóbbi reklámidőt bocsát az előbbi ügyfeleinek rendelkezésére.

214 Amennyiben a TV2 Reklame a dán hatóságok utasítására visszatartaná a reklámbevételek egy részét, és azt az említett hatóságok rendelkezésére bocsátaná, a reklámbevételek e része dán állami forrásoknak minősülne. Nincs oka viszont annak, hogy úgy kelljen tekinteni, hogy a reklámbevételek fennmaradó része, amelyet a TV2 Reklame nem tartott vissza, állami forrásnak minősül.

215 Nem lehet más következtetést levonni abból a tényből sem, hogy – amint a megtámadott határozat (81) preambulumbekezdése kiemeli – a vissza nem tartott reklámbevételeket nem közvetlenül a TV2-nek, hanem a TV2 Alapnak utalták, és hogy semmilyen kötelezettség nem állt fenn arra vonatkozóan, hogy a TV2 Alap a pénzt minden évben a TV2-nek utalja át.

216 A Bizottság nem vitatta a Dán Királyságnak a megtámadott határozat (87) preambulumbekezdésében említett azon állítását, miszerint a TV2 Alap forrásait kizárólag a TV2 tevékenységeinek fedezésére lehetett felhasználni, és ennélfogva fennállt az a jogi kötelezettség, hogy a TV2 Alap reklámbevételeit végső soron a TV2-nek utalják át. A Bizottság a megtámadott határozat ugyanezen preambulumbekezdésében csak azt válaszolta, hogy „nem létezett olyan jogszabályi kötelezettség, hogy az összes reklámbevételt a TV2-nek kell átutalni”. Majd hozzátette: „a miniszter konkrét döntésétől függött, hogy hogyan és mennyi pénzt utaltak át a TV2-nek”.

217 Márpedig, amint fentebb kiemelésre került, az a tény, hogy a dán kulturális miniszter visszatarthatta a reklámbevételek egy részét, nem jelenti sem azt, hogy a vissza nem tartott rész állami forrásnak minősült, sem pedig azt, hogy annak a TV2 Alapnak, illetve végső soron a TV2-nek való átutalása az utóbbi javára nyújtott állami támogatásnak minősült.

218 Nem releváns az sem, hogy a megtámadott határozat (89) preambulumbekezdésében említettek szerint a reklámügyfelek és a TV2 között nem állt fenn szerződéses jogviszony, illetve hogy a TV2 nem befolyásolta a reklámtevékenységet. Amint fentebb kiemelésre került, a jelen ügyben nem annak van jelentősége, hogy a TV2 és a reklámügyfelek között fennállt-e jogviszony, hanem annak, hogy a reklámbevételeket „állami forrásoknak” kell-e minősíteni, vagy sem. Márpedig már kifejtésre került, hogy e bevételek mely okokból nem minősíthetők így.

219 Mindenesetre rá kell mutatni arra, hogy a reklámügyfelek, akiktől a reklámbevételek származtak, szerződéses jogviszonyban álltak a TV2 Reklaméval. A TV2 pedig a dán jogszabályok értelmében köteles volt reklámidőt bocsátani a TV2 Reklame rendelkezésre, amely azt a reklámügyfelei részére értékesítette. Ennek fejében a TV2 megkapta a TV2 Reklame által elért reklámbevételek egy részét, amelyet a dán kulturális miniszter által állapított meg, és amely az említett bevételek 100%-át is elérhette. Amint már többször is kiemelésre került, e bevételek azon része, amelyet a TV2 Alapon keresztül így a TV2-nek utaltak át, nem állami forrásokból származott, ennélfogva nem minősülhet állami támogatásnak.

220 A fenti megfontolások összességéből kitűnik, hogy a Bizottság azáltal, hogy a megtámadott határozatban az 1995–1996-os évek reklámbevételeit állami támogatásnak minősítette, tévesen alkalmazta a jogot. A jelen jogalap tehát megalapozott. Következésképpen a negyedik jogalapnak helyt kell adni, és a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben az a TV2 által a TV2 Reklame és a TV2 Alap közvetítésével kapott fent említett reklámbevételeket állami támogatásnak minősíti.

Az előfizetési díjakból a TV2-nek kifizetett források, valamint a TV2-nek nyújtott társaságiadó-mentesség új támogatásoknak való téves minősítésére alapított, második jogalapról

221 Második jogalapjával a felperes úgy érvel, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem minősítette a TV2 előfizetési díjakból való finanszírozási rendszerét létező támogatásnak. Ráadásul a felperes szerint az általa kapott társaságiadó-mentességet is létező támogatásnak kellett volna minősíteni.

222 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy az EUM-Szerződés által az állami támogatások tárgyában megállapított eljárási szabályok aszerint különböznek, hogy létező vagy új támogatásokról van-e szó. Míg az előbbiekre az EUMSZ 108. cikk (1) és (2) bekezdése alkalmazandó, addig az utóbbiakra – időrendi sorrendben – ugyanezen cikk (3) és (2) bekezdése (2002. október 23-i Diputación Foral de Guipúzcoa és társai kontra Bizottság ítélet, T-269/99, T-271/99 és T-272/99, EBHT, EU:T:2002:258, 1. pont).

223 A létező támogatásokat illetően az EUMSZ 108. cikk (1) bekezdése felhatalmazza a Bizottságot, hogy a tagállamokkal együttműködve folyamatosan vizsgálja azokat. Ennek a vizsgálatnak a keretében a Bizottság a belső piac fokozatos fejlődése vagy működése által megkövetelt megfelelő intézkedéseket javasolja a tagállamoknak. Az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdése ezt követően úgy rendelkezik, hogy ha a Bizottság – azt követően, hogy felhívta az érintett feleket észrevételeik megtételére – megállapítja, hogy valamely támogatás az EUMSZ 107. cikk értelmében nem egyeztethető össze a belső piaccal, vagy hogy e támogatást visszaélésszerűen használják fel, úgy határoz, hogy az érintett állam köteles a Bizottság által kitűzött határidőn belül a támogatást megszüntetni vagy módosítani.

224 Az új támogatásokat az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdésével összhangban előzetesen be kell jelenteni a Bizottságnak, és azokat addig nem lehet végrehajtani, amíg az eljárásban végleges határozat nem születik. Ugyanezen rendelkezés értelmében a Bizottság haladéktalanul megindítja az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdése szerinti eljárást, ha úgy ítéli meg, hogy valamely tervezet nem egyeztethető össze a belső piaccal.

225 Ebből következik, hogy amennyiben a Bizottság egy létező támogatás esetén az új támogatásokra vonatkozóan a 108. cikk (2) és (3) bekezdésében előírt eljárást indítja meg, határozatát e cikket megsértve hozza meg, és azt meg kell semmisíteni.

226 A „létező támogatás” és az „új támogatás” fogalmának meghatározását illetően a 659/1999 rendelet 1. cikke a következő meghatározásokat tartalmazza:

„a) a »támogatás«: bármely olyan intézkedés, amely megfelel az [EUMSZ 107. cikk] (1) bekezdésében megállapított összes feltételnek;

b) a »létező támogatás«:

i. […] minden támogatás, amely a Szerződésnek az érintett tagállamokban történő hatálybalépését megelőzően már létezett, vagyis az olyan támogatási programok és egyedi támogatások, amelyeket a Szerződés hatálybalépése előtt vezettek be és azt követően is alkalmazhatók;

ii. engedélyezett támogatás, azaz olyan támogatási programok és egyedi támogatások, amelyeket a Bizottság vagy a Tanács engedélyezett;

[…]

v. olyan támogatás, amelyet létező támogatásnak kell tekinteni, mert megállapítható, hogy a hatálybalépése idején nem minősült támogatásnak, és ezt követően – a közös piac fejlődésének eredményeként és anélkül, hogy a tagállam módosította volna – vált támogatássá. […];

c) az »új támogatás«: olyan támogatás, azaz támogatási program és egyedi támogatás, amely nem létező támogatás, beleértve a létező támogatások módosítását is;

d) a »támogatási program«: olyan jogi aktus, amely alapján – anélkül, hogy további végrehajtási intézkedésre volna szükség – egyedi támogatásokat lehet megítélni azon vállalkozások számára, amelyeket a jogi aktusban általános vagy elvont módon jelöltek meg, illetve olyan jogi aktus, amelynek alapján a meghatározott projekthez nem kapcsolódó támogatást egy vagy több vállalkozásnak lehet megítélni határozatlan időre és/vagy meghatározatlan összegben;

e) az »egyedi támogatás«: olyan támogatás, amelyet nem egy támogatási program alapján ítéltek oda, és azon támogatás, amely támogatási program alapján kötelező bejelentés alá tartozik;

[…]”

– Az elfogadhatóságról

227 A jelen jogalap érdemi elemzését megelőzően meg kell vizsgálni a Bizottság lényegében arra irányuló érvét, hogy a jelen jogalapot mint elfogadhatatlant utasítsák el.

228 A Bizottság emlékeztet az ítélkezési gyakorlatra, miszerint az EUSZ 4. cikk (3) bekezdéséből következő, a tagállamok és az intézmények közötti jóhiszemű együttműködés elve keretében és az eljárás elhúzódásának elkerülése érdekében az érintett intézkedést létező támogatásnak tekintő tagállam feladata az, hogy amikor a Bizottság e tagállamot szembesíti az érintett intézkedéssel, a lehető legkorábban szolgáltassa a Bizottságnak az ezen álláspontját alátámasztó adatokat (2005. május 10-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-400/99, EBHT, EU:C:2005:275, 55. pont). Szintén az állandó ítélkezési gyakorlatra emlékeztetve, miszerint az állami támogatással kapcsolatos határozat jogszerűségét azon információk alapján kell megítélni, amelyek a határozat meghozatalakor a Bizottság rendelkezésére álltak (lásd: 2008. április 15-i Nuova Agricast ítélet, C-390/06, EBHT, EU:C:2008:224, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), a Bizottság úgy érvel, hogy a jelen jogalap érdemben nem vizsgálható meg, mivel a közigazgatási eljárásban sem a Dán Királyság, sem a felperes maga nem állította azt, hogy a felperes előfizetési díjakból történő finanszírozása vagy a társasági adó alóli mentessége létező támogatásnak minősül.

229 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint abból a megfontolásból, miszerint valamely állami támogatással kapcsolatos határozat jogszerűségét azon információk alapján kell megítélni, amelyek a határozat meghozatalakor a Bizottság rendelkezésére álltak, az következik, hogy az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdésében meghatározott vizsgálati eljárásban részt vevő felperes nem hivatkozhat olyan ténybeli érvekre, amelyek a Bizottság számára ismeretlenek, és amelyekről a vizsgálati eljárás során nem tájékoztatta a Bizottságot. Ezzel ellentétben ugyanezen ítélkezési gyakorlat szerint nincs akadálya annak, hogy az érdekelt fél a végleges határozat ellen olyan jogalapra hivatkozzék, amelyet nem terjesztett elő a közigazgatási eljárás során (lásd: 2005. május 11-i Saxonia Edelmetalle és ZEMAG kontra Bizottság ítélet, T-111/01 és T-133/01, EBHT, EU:T:2005:166, 68. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

230 Ezen ítélkezési gyakorlat így különbséget tesz a megtámadott határozat elfogadása idején a Bizottság számára ismeretlen ténybeli érvek között, amelyekre így nem lehet első alkalommal a Törvényszék előtt hivatkozni e határozat ellen (lásd ebben az értelemben: Saxonia Edelmetalle és ZEMAG kontra Bizottság ítélet, fenti 229. pont, EU:T:2005:166, 70. pont; CBI kontra Bizottság ítélet, fenti 68. pont,

EU:T:2012:584, 233. pont), valamint a jogalapok között. Ez utóbbi kategóriába tartoznak többek között azok a jogalapok, amelyek olyan információkon alapulnak, amelyek a határozat meghozatalának időpontjában a Bizottság rendelkezésére álltak. E jogalapokat következésképpen nem lehet elutasítani mint elfogadhatatlanokat (lásd ebben az értelemben: 2006. november 23-i Ter Lembeek kontra Bizottság ítélet, T-217/02, EBHT, EU:T:2006:361, 93–101. pont).

231 Ebből következik, hogy amennyiben a felperes a jelen jogalap alátámasztása érdekében nem kizárólag olyan információkra támaszkodik, amelyek a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában a Bizottság számára ismeretlenek voltak, a jelen jogalapot nem lehet eleve elutasítani mint elfogadhatatlant. A jogalap azonban csak annyiban vizsgálható meg, amennyiben az olyan információkon alapul, amelyekről a Bizottságnak a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában tudomása volt.

– A jogalap érdeméről

232 A Bizottság a megtámadott határozat (154) preambulumbekezdésében fejtette ki azokat az okokat, amelyek miatt úgy ítélte meg, hogy az érintett intézkedések új támogatásnak minősülnek, amely preambulumbekezdés a következőképpen szól:

„Mivel a TV2 műsor-szolgáltatási tevékenységét 1989-ben kezdte meg, a TV2 javára szolgáló összes intézkedést Dánia [Unióhoz] történő csatlakozása után hajtották végre. Ezen okból kifolyólag az intézkedések – köztük az előfizetési díj – új állami támogatást képez (nem pedig az EUMSZ 108. cikk (1) bekezdése szerinti létező támogatást).”

233 Elsősorban a felperes az előfizetési díjakból történő finanszírozását illetően úgy érvel, hogy a Dán Királyság Unióhoz való csatlakozását megelőzően bevezetett finanszírozási rendszerről van szó. E rendszert a Dán Királyság csatlakozását követően továbbra is alkalmazták, és a TV2 létrehozását követően kiigazították annak érdekében, hogy a TV2 ugyanazon finanszírozásban részesüljön, mint amelyet a DR-nek is nyújtottak. E kiterjesztés azonban semmit nem változtatott a támogatás jellegén, és nem járt azzal, hogy az említett rendszer olyan módosításokon ment volna keresztül, amelyek befolyásolták volna a szóban forgó támogatás belső piaccal való összeegyeztethetőségének értékelését. Olyan támogatásról van szó, amelyet ugyanolyan típusú vállalkozásnak nyújtottak, azaz egy állami televíziós társaságnak. A TV2-t ugyanis ugyanazon közszolgáltatási kötelezettségek terhelik, mint az DR-t, amely szolgáltató kezdetben a támogatás egyedüli kedvezményezettje volt. Nem vezethet eltérő következtetéshez sem az a körülmény, hogy a TV2-t nem a DR-en belüli új csatornaként, hanem elkülönülő vállalkozásként hozták létre, sem pedig az a körülmény, hogy az előfizetési díjakból származó támogatást a TV2 Alapon keresztül utalják át neki, és e támogatás nem az egyetlen olyan pénzügyi forrás, amelyben részesül.

234 A felperes érvelésének alátámasztására több, az állami televíziózás más tagállamokban történő finanszírozására vonatkozó bizottsági határozatra is hivatkozik. Különösen a Franciaország – rádió- és televízió-előfizetési díjra (E 10/2005 támogatás) vonatkozó, 2005. április 20-án hozott C(2005) 1166 végleges határozatra (HL C 240., 20. o.) hivatkozik, amelyben a Bizottság megállapította, hogy a Francia Köztársaság által a France Télévision részére nyújtott támogatások a 659/1999 rendelet 1. cikkének b) pontja értelmében vett létező támogatásnak minősülnek. A felperes szerint az előfizetési díjak franciaországi rendszere kedvezményezettjeinek személyében és számában bekövetkezett számos változás ellenére a Bizottság arra az álláspontra helyezkedett, hogy ezen előfizetési díjak mindig is az állami műsorszolgáltatást illették meg, következésképpen a szóban forgó intézkedés jellege, célkitűzése, jogalapja, rendeltetése, valamint finanszírozásának forrása nem ment keresztül módosításokon. A felperes szerint az általa hivatkozott többi határozat mindegyike hasonló elemzést tartalmaz.

235 A felperes nem érti, hogy helyzete miért tér el az általa hivatkozott többi bizottsági határozatban szóban forgó helyzettől. Úgy véli, hogy a Bizottság gyakorlatának megfelelően egy létező finanszírozási rendszer annak érdekében való kiterjesztése, hogy abba belefoglaljanak valamely, az érintett tagállam Unióhoz való csatlakozását megelőzően e rendszerből részesülő vállalkozásokkal megegyező típusú vállalkozást, nem olyan releváns módosítás, amely a felperes esetében eltérő következtetést indokolhatna, mint amelyre a Bizottság e más határozatokban jutott. A felperes szerint ebből az következik, hogy a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben az megállapítja, hogy a felperesnek az előfizetési díjakból származó forrásokból való finanszírozása új támogatásnak minősül.

236 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy magából a „létező támogatás” és az „új támogatás” fenti 226. pontban felidézett fogalmainak meghatározásából következik, hogy amikor a létező támogatás kedvezményezettjeitől eltérő új kedvezményezettnek nyújtanak támogatást, ezen új kedvezményezett esetében csak új támogatásról lehet szó.

237 E tekintetben különbséget kell tenni egyrészt a támogatási programok, másrészt pedig az egyedi támogatások között. A felperes érvelése e megkülönböztetést nem veszi figyelembe.

238 Valamely támogatási program olyan jogi aktusban állhat, amely általános és elvont módon – anélkül, hogy további végrehajtási intézkedésre volna szükség – meghatározza azon vállalkozásokat, amelyeknek támogatásokat lehet megítélni. Így nem zárható ki, hogy egy létező támogatásnak minősülő támogatási programból olyan vállalkozások is részesülhetnek, amelyek e program bevezetésekor nem léteztek, de amelyek – ha léteztek volna – megfeleltek volna a szóban forgó támogatásban való részesüléshez szükséges kritériumoknak. Ebben az esetben, amennyiben egy ilyen támogatási programot ezt követően módosítanak, csak akkor alakul át e program új támogatási programmá, ha a módosítás az eredeti program lényegét érinti. Amikor viszont az új elem egyértelműen elválasztható az eredeti programtól, ilyen lényegi módosításról nem lehet szó, és ebben az esetben csak az új elem minősül a kedvezményezetteknek nyújtott új támogatásnak, amely kedvezményezettek a módosítás nélkül nem részesülhettek volna a szóban forgó támogatásban (lásd ebben az értelemben: 2002. április 30-i Government of Gibraltar kontra Bizottság ítélet, T-195/01 és T-207/01, EBHT, EU:T:2002:111, 109–116. pont).

239 E megfontolások a létező egyedi támogatásokra nem alkalmazhatók. Meghatározásuknál fogva e támogatásokból meghatározott vállalkozások részesülhetnek. Így abban az esetben, amikor később egy, a létező támogatás kedvezményezettjétől eltérő más vállalkozásnak nyújtanak támogatást, e másik vállalkozás esetében szükségképpen új támogatásról van szó, még akkor is, ha a szóban forgó támogatás jellegét és tartalmát tekintve megegyezik a létező támogatással.

240 Ebből következik, hogy a jelen ügyben meg kell vizsgálni, hogy az előfizetési díjakra vonatkozó rendelkezések a Dán Királyság Unióhoz való csatlakozása időpontjában támogatási programnak minősültek-e, vagy pedig egyedi támogatásra vonatkoztak.

241 Márpedig a felperes egyetlen olyan információra sem hivatkozott, amely a megtámadott határozat elfogadásakor a Bizottság rendelkezésére állt volna, és amely arra utalna, hogy a fenti 240. pontban említett két eset közül az elsőről van szó.

242 A felperes ugyanis csak a Bizottság 2003. január 21-i levelének szövegére hivatkozott, amelyben a Bizottság értesítette a Dán Királyságot arról a határozatáról, hogy az érintett intézkedésekkel kapcsolatban megindítja az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdése szerinti eljárást, amely határozat (dán nyelvű) hiteles szövegét az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL C 59., 2. o.) közzétették. E levél a (86) preambulumbekezdésében az 1920. évi első Lov om radio-og fjernsynsvirksomhedre hivatkozik. Márpedig, amint arra ugyanezen preambulumbekezdés utal, és ahogyan azt egyébként maga a felperes is elismeri, az e törvény által bevezetett előfizetési díjak célja kizárólag a DR finanszírozása volt.

Ennélfogva meg kell állapítani, hogy az előfizetési díjakra vonatkozó, a Dán Királyság Unióhoz való csatlakozásának időpontjában hatályos rendelkezések nem egy támogatási programot, hanem a DR javára nyújtott egyedi támogatást vezettek be.

243 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a versenyjoggal összefüggésben, ideértve az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének alkalmazását is, a „vállalkozás” fogalma minden gazdasági tevékenységet folytató jogalanyra kiterjed, függetlenül azok jogállásától és finanszírozási módjától (lásd: 2006. január 10-i Cassa di Risparmio di Firenze és társai ítélet, C-222/04, EBHT, EU:C:2006:8, 107. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2013. szeptember 12-i Németország kontra Bizottság ítélet, T-347/09, EU:T:2013:418, 48. pont).

244 Ezen ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy egy létező támogatás kedvezményezettjének azonosítása érdekében azon gazdasági egységet kell figyelembe venni, amely e támogatás kedvezményezettje volt, a jogállásában bekövetkezett bármilyen esetleges változástól függetlenül. Következésképpen még egy egyedi támogatás is létező támogatásnak tekinthető – még ha azt a támogatás bevezetését és az érintett tagállam Unióhoz való csatlakozását követően létrehozott jogalanynak nyújtották is –, amennyiben bebizonyosodik, hogy a szóban forgó jogalany, még ha a támogatás bevezetésének időpontjában mint olyan nem is létezett, ebben az időpontban azon vállalkozás, azaz azon gazdasági egység részét képezte, amelynek a létező támogatást nyújtották.

245 E megfontolásokból következik, hogy a jelen ügyben a Bizottság számára nem annak megvizsgálása bírt jelentőséggel, hogy a TV2-t mint jogi személyt az előfizetési díjak bevezetését követően hozták-e létre (a felek nem vitatják, hogy erről van szó), hanem annak eldöntése, hogy a TV2 egy új, a DR-től teljesen független vállalkozás volt-e, vagy épp ellenkezőleg csak a DR által alkotott gazdasági egység egy részéről volt-e szó, amelyet a DR-től leválasztottak. A második esetben az előfizetési díjakból származó támogatást a TV2 tekintetében létező támogatásnak lehetett volna tekinteni.

246 Meg kell azonban állapítani, hogy a felperes egyetlen olyan információra sem hivatkozott, amely a megtámadott határozat elfogadásakor a Bizottság rendelkezésére állt volna, és amely alapján a Bizottságnak ilyen következtetést kellett volna levonnia. Ellenkezőleg, beadványaiban maga a felperes úgy érvel, hogy „a TV2-t elkülönülő vállalkozásként hozták létre”, és hogy „azért alapították, hogy a dán nyelvű régióban erősítsék a médiapluralizmust”.

247 Következésképpen semmilyen hibát nem lehet a Bizottság terhére róni azzal kapcsolatban, hogy a megtámadott határozat elfogadásakor rendelkezésére álló információkra tekintettel azt állapította meg, hogy a TV2 nem csupán egy, a Dán Királyság Unióhoz való csatlakozását követően létrehozott jogalany, hanem egy, e csatlakozást követően létrehozott új vállalkozás is. Ebben az értelemben kell ugyanis értelmezni a megtámadott határozat (154) preambulumbekezdésében foglalt azon megállapítást, miszerint „a TV2 műsor-szolgáltatási tevékenységét 1989-ben kezdte meg”. Márpedig a fenti 239. pontban kifejtett megfontolásnak megfelelően e körülmény alapján szükségképpen arra kellett következtetni, hogy az előfizetési díjakból a TV2 számára nyújtott támogatás új támogatás, nem pedig létező támogatás.

248 E körülmény egyébként lehetővé teszi a jelen ügynek a felperes által hivatkozott bizottsági határozatban szóban forgó ügytől (lásd a fenti 234. pontot) való megkülönböztetését. Ez utóbbi határozat (33) preambulumbekezdésének olvasatából ugyanis kitűnik, hogy noha az ezen ügyben szóban forgó támogatás kedvezményezett jogalanyainak jogi személyisége megváltozott, e jogalanyok a létező támogatás eredeti kedvezményezettjének „szétválásából” jöttek létre. Más szóval a jelen ügytől eltérően ebben az ügyben a szóban forgó támogatás kedvezményezettje azon gazdasági egység részét képezte, amely az eredeti támogatás kedvezményezettje volt.

249 Mindenesetre a Bizottság más ügyekre vonatkozó határozathozatali gyakorlata nem érintheti a megtámadott határozat érvényességét, amelyet kizárólag az EUM-Szerződés objektív szabályai alapján kell megítélni (2010. május 20-i Todaro Nunziatina & C ítélet, C-138/09, EBHT, EU:C:2010:291, 21. pont).

250 A fenti megfontolások összességéből kitűnik, hogy a jelen jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani annyiban, amennyiben az a TV2-nek nyújtott, előfizetési díjakból származó források új támogatásnak való minősítésére vonatkozik.

251 Másodsorban a felperes úgy érvel, hogy a társasági adó alóli mentességet, amelyet a megtámadott határozat szintén állami támogatásnak minősített, létező támogatásnak kell tekinteni.

252 A felperes szerint a Lov om indkomstbeskatning af aktieselskabernek (a részvénytársaságok bevételeinek adóztatásáról szóló törvény) a Dán Királyság Unióhoz való csatlakozásának időpontjában hatályos szövege a 3. cikke (1) bekezdésének 1. pontjában előírta, hogy az állam és intézményei adómentességet élveznek. E mentesség kiterjed a DR-re is, amely az alapítása óta ilyen mentességet élvezett. A felperes előadja, hogy a TV2 létrehozásakor célszerűnek vélték, hogy a TV2-t ugyanilyen bánásmódban részesítsék, és felvették a társasági adó alól mentesített közintézmények listájára. A felperes e tekintetben a Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber módosításáról szóló 1987. január 14-i 145. sz. törvényjavaslatra hivatkozik. E javaslat indokolásából kitűnik, hogy adózási szempontból a DR-rel egyenlő bánásmódban kívánja részesíteni a TV2-t.

253 A felperes így azzal érvel, hogy a TV2 nem részesült olyan konkrét előnyben, amelyből a Dán Királyság Unióhoz való csatlakozását megelőzően más hasonló vállalkozások ne részesültek volna. Egész egyszerűen az ő esetében egy bevett gyakorlatot követtek annak érdekében, hogy egyenlő bánásmódot biztosítsanak a számára. Ennélfogva a TV2-t megillető adómentességet létező támogatásnak kell tekinteni.

254 Ezen érvelésre figyelemmel rá kell mutatni arra, hogy a fenti 238. pontban említett megfontolásokból és ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy valamely támogatási program keretében nyújtott támogatás nem tekinthető létező támogatásnak olyan kedvezményezett vonatkozásában, amely az érintett program módosítása nélkül nem lenne jogosult e támogatásra. Csak azon vállalkozások esetében – amely vállalkozások a szóban forgó program alapján bármilyen módosítást megelőzően támogatásban részesülhettek volna – merül fel a kérdés, hogy az esetleges módosítás magát az eredeti program lényegét érinti-e, amely esetben e program új támogatási programmá alakul, illetve hogy a módosítás olyan új elemre vonatkozik-e, amely az eredeti programtól egyértelműen elválasztható, amely esetben csupán ezen új elem minősül új támogatásnak.

255 A jelen ügyben kétségtelenül igaz, hogy egy olyan jogi aktus, amely általános és elvont módon adómentességet ír elő az állami jogalanyoknak, a 659/1999 rendelet 1. cikke d) pontjának megfelelően támogatási programnak minősülhet. Sem a felperes érveléséből, sem az ügy irataiból nem tűnik ki azonban, hogy a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában a Bizottságnak tudomása volt ilyen dán jogi aktusról, amely e tagállamnak az Unióhoz való csatlakozását megelőzően keletkezett volna, és amely a TV2-re is alkalmazható lenne.

256 Ellenkezőleg, maga a felperes érvel úgy (lásd a fenti 252. pontot), hogy létrehozásakor „célszerűnek vélték, hogy ugyanolyan bánásmódban részesítsék” adózási szempontból, mint amelyben a DR is részesült. Ezenkívül a felperes hivatkozik a releváns dán jogszabály 1987. évi módosítására, amely felvette őt a társasági adó alól mentesített közintézmények listájára. Márpedig a fenti 254. pontban kifejtett megfontolásokat követve ezen állítások nem hogy nem bizonyítják azt, hogy a felperesnek nyújtott társaságiadó-mentesség létező támogatás, hanem éppen hogy azt erősítik meg, hogy új támogatásról van szó, mivel a felperes csak a Dán Királyság Unióhoz való csatlakozását követően elfogadott jogalkotói rendelkezés értelmében kapta meg ezt a mentességet.

257 Válaszában a felperes úgy érvelt, hogy „már a létrehozásakor vonatkozott rá az állam és intézményeinek [adó]mentessége”, és ennélfogva „felesleges kifejezett mentességet bevezetni” a javára. A releváns törvény későbbi, 1987. évi módosítása „egyszerűen egyértelművé tette azt, hogy a DR és a TV2 adózási szempontból ugyanolyan helyzetben van”.

258 Eltekintve attól, hogy ezen állítások részben ellentmondani tűnnek a keresetlevélben foglaltakkal, meg kell állapítani, hogy a felperes nem állította, hogy a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában a Bizottság rendelkezett olyan információkkal, amelyek alapján azt kellett volna megállapítania, hogy a TV2-nek nyújtott társaságiadó-mentesség csak a létező támogatási program egyik alkalmazása. Ellenkezőleg, a felperes elismeri, hogy „a TV2 a keresetlevélben tájékoztatta a Bizottságot első alkalommal arról, hogy a dán állam és intézményei a társasági adó alól mentességet élveznek”. Márpedig ilyen információk hiányában, és tekintettel arra, hogy e mentességről első alkalommal egy 1987-ben elfogadott törvényben rendelkeztek kifejezetten, semmilyen hibát nem lehet a Bizottság terhére róni azzal kapcsolatban, hogy e mentességet új támogatásnak tekintette.

259 Mellékesen meg kell állapítani, hogy a fenti 257. pontban összefoglalt érvének alátámasztására a felperes által a Törvényszék előtt hivatkozott információ (amely információt egyébként a közigazgatási eljárásban nem közölték a Bizottsággal) nem tűnik megerősíteni azon állítást, miszerint az 1987-ben elfogadott törvény, amelyben a felperesnek adómentességet nyújtottak, csak megerősítette a fennálló jogi helyzetet. A javasolt módosítás elfogadását megelőző jogi helyzetre hivatkozva ugyanis a fenti 252. pontban említett törvényjavaslat indokolása a TV2 és a TV2 Alap adójogi helyzetére tekintettel a következőket mondja: „Az üzleti tevékenységből származó bármilyen esetleges bevétel után azonban adót kellene fizetni”. Úgy tűnik tehát, hogy a javasolt módosítás szerzői úgy tekintették, hogy e módosítás hiányában a TV2 „üzleti tevékenységből” származó bevételei után adót kellene fizetni. Más szóval e szövegrész arra utal, hogy nem arról volt szó, hogy kifejezetten megerősítsenek egy már fennálló jogi helyzetet, hanem arról, hogy a felperes javára olyan adómentességet vezessenek be, amely őt korábban nem illette meg.

260 A fenti megfontolások összességéből kitűnik, hogy a második jogalap abban a részében sem megalapozott, amely a felperes társasági adó alóli mentessége új támogatásnak való minősítésére vonatkozik.

261 Következésképpen a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

262 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben a Bizottság megállapította, hogy az 1995–1996-os évek reklámbevételei, amelyeket a TV2 Alap közvetítésével a TV2-nek utaltak, állami támogatásnak minősülnek, a keresetet pedig ezt meghaladó részében el kell utasítani.

A költségekről

263 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ugyanezen cikk (3) bekezdése alapján részleges pernyertesség esetén esetén mindegyik fél maga viseli saját költségeit. Azonban, ha az ügy körülményei alapján indokoltnak látszik, a Törvényszék határozhat úgy, hogy a fél saját költségein felül viseli a másik fél költségeinek egy részét is.

264 A jelen ügyben mind a felperes, mind a Bizottság részben pervesztes lett, mivel a Törvényszék a megtámadott határozatot részben megsemmisíti, a keresetet pedig ezt meghaladó részében elutasítja. Mivel a felperes nem kérte a Bizottság költségviselésre való kötelezését, a Bizottság azonban kérte a felperes költségviselésre való kötelezését, úgy kell határozni, hogy a felperes teljes egészében viseli saját költségeit, valamint a Bizottság költségeinek háromnegyedét. A Bizottság viseli saját költségeinek egynegyedét.

265 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket. Ennélfogva a Dán Királyság maga viseli saját költségeit. Egyébiránt, mivel a Viasat alakszerűen nem kérte, hogy a felperest kötelezzék a beavatkozás költségeinek viselésére, úgy kell határozni, hogy a Viasat viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a Dánia által a TV2/Danmark javára végrehajtott intézkedésekről (C 2/03) szóló, 2011. április 20-i 2011/839/EU bizottsági határozatot megsemmisíti annyiban, amennyiben a Bizottság megállapította, hogy az 1995–1996-os évek reklámbevételei, amelyeket a TV2 Alap közvetítésével a TV2/Danmarknak utaltak át, állami támogatásnak minősülnek.

2) A Törvényszék a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A TV2/Danmark A/S viseli saját költségeit, valamint az Európai Bizottság költségeinek háromnegyedét.

4) A Bizottság viseli saját költségeinek egynegyedét.

5) A Dán Királyság és a Viasat Broadcasting UK Ltd viseli saját költségeit.

Gratsias Forwood Wetter

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. szeptember 24-i nyilvános ülésen.

Aláírások